Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVIII, SERIA II Nr. 7049 | 6 PAGINI — 30 BANI | SÎMBĂTĂ 15 IANUARIE 1972

CU CE PROBLEME SE CONFRUNTĂ COLECTIVUL DUMNEAVOASTRĂ ÎN ACEST AN?

CE INTREPRINDEȚI ÎN SPRIJINUL REZOLVĂRII LOR?

ÎN CENTRUL ATENȚIEI:

ASIMILAREA ÎN FABRICAȚIE A NOILOR PRODUSE

ILIE NEACȘU

secretarul comitetului U.T.C., Uzina Mecanică Buzău

Lucrînd de 12 ani la Uzina mecanică pot să-mi dau destul de bine seama de faptul că anul 1972 reprezintă pentru colectivul nostru de muncă un an pe parcursul căruia, chiar din primul trimestru, ne vom confrunta cu o seamă de probleme extrem de dificile. Și cînd fac această afirmație nu mă gîndesc atît la creșterea valorică a planului — peste 6 la sută — deși nici ea nu este de neglijat cît, mai ales, la aspectul calitativ al lucrurilor concretizat în asimilarea pînă în martie a vagonului conteiner pe patru osii și trecerea la producția de serie a electromotorului pentru macaz destinat stațiilor de cale ferată cu comandă automată. Mi se pare deci firesc să-mi opresc atenția cu precădere asupra modalităților prin care noi, organizația U.T.C., integrîndu-ne eforturilor generale, ne-am propus să intervenim în sprijinul rezolvării în bune condiții a lor. O precizare: asimilarea noului produs se va face într-un sector unde în totalul salariaților tinerii dețin ponderea. Acolo, ca de altfel în toată întreprinderea, în conformitate cu legea nr. 2 din 1971 privind perfecționarea pregătirii profesionale a lucrătorilor din unitățile socialiste de stat, încă din vara anului trecut se desfășoară cursuri de ridicare a calificării și reciclare. Prin intermediul comisiei social-profesionale, comitetul U.T.C. urmărește îndeaproape mobilizarea tuturor tinerilor la frecventarea lor, conținutul lecțiilor și continuitatea susținerii acestora. După cum este de așteptat în programa analitică a cursurilor au fost incluse și teme speciale privind vagonul conteiner cu patru roți. Cu alte cuvinte muncitorii au posibilitatea să-și completeze din mers cunoștințele teoretice necesare apropiatei lui fabricări. Dintre ei cîțiva au plecat pe data de 3 ianuarie la Uzina de vagoane din Arad unde vor rămîne timp de o lună pentru a-și însuși, la fața locului, practic, tehnologia de execuție a noului produs. Cînd se vor reîntoarce intenționăm ca în baza propunerilor ce le vor face să operăm modificări de substanță în conținutul lecțiilor astfel încît ele să țină seama în și mai mare măsură de scopul precis pentru care sînt destinate. Asta pe de o parte. Pe de alta fiecare tînăr din cei ce au fost trimiși la specializare va primi ca sarcină de organizație să se ocupe nemijlocit de ajutorarea altor trei colegi uteciști în vederea grăbirii procesului de integrare a acestora din urmă exigențelor ce le stau în față o dată cu includerea confecționării vagoanelor pe patru osii în atribuțiile de serviciu.

Cît privește trecerea la producția de serie a electromotorului pentru macaz nici în rezolvarea acestei probleme nu vom sta cu brațele încrucișate. Prototipul fiind executat încă de la sfîrșitul anului trecut, iar seria zero fiind lansată, am stabilit ca unul din proiectanții săi să se întîlnească cu tineri lăcătuși pentru a le explica principiile constructive și de funcționare ale acestui aparat, importanța efectuării unor lucrări ireproșabile dat fiind rolul său în asigurarea securității circulației pe calea ferată. Acestei prime acțiuni i se vor adăuga în scurtă vreme altele. Astfel, secretarul organizației, Ion Chiorpec, s-a îngrijit de selectarea din vasta bibliotecă tehnică pe care o avem la dispoziție a acelor cărți care tratează tehnologia de fabricație a electromotorului. Lista lor a fost afișată la gazeta „Tineretul și producția" iar săptămînal tot acolo vor fi expuse și recenzii, citirea lor va putea, credem, constitui îndreptare prețioase în lectură. Consider, de asemenea oportun faptul că o dată cu trecerea la producția de serie organizația U.T.C. va analiza decadal modul în care uteciștii își realizează sarcinile de plan atît din punct de vedere cantitativ cît și calitativ.

(Continuare în pag. a IV-a)

ÎN NUMĂRUL DE AZI

Pe ordinea de zi un singur punct: ADUNAREA GENERALĂ (pag. a III-a)

VIITORUL DETERMINĂ PREZENTUL (pag. a V-a)

La Muzeul de istorie a partidului, participanții la simpozion trec în revistă marile momente ale mișcării revoluționare de tineret din țara noastră

Minutele Reșiței au valoare națională

Reportaj de DUMITRU M. ION

Reșița, la peste 200 de ani de viață a Combinatului. Mai întîi împrejurimile; nu mai sînt verzi fiindcă iarna s-a așternut timidă, dar s-a așternut. Orașul e sobru ca orice oraș muncitoresc. De aici, oamenii pleacă la studii ori să dea o mînă de ajutor în alte părți ale țării; am putea spune cu mîna pe inimă că este firesc. Aici vin și oameni cu amintirile altor locuri, cu amintirile universităților sau ale uzinelor pe unde au trecut. Reșița e un gigant; un fel de meduză tenace care merită privită pentru eleganța mișcărilor ei; aici vin oameni să lucreze, cu mîinile și cu mintea, cu sufletul și conștiința că și-au găsit locul adevărat în viață, în societate. Dacă am fost atent la explicațiile date pe stradă de secretarul U.T.C pe combinat, Combinatul este el însuși un orășel în care fiecare muncește, unde fiecare ins adună minutele, orele, topindu-le, retopindu-le, dîndu-le sens și valoare națională. A cincea parte din oamenii Reșiței sînt tineri, poate ca mine, ori mai tineri, ori cu puțin mai în vîrstă, tineri care au găsit vieții un sens adevărat. Nu sînt sperjați de greutăți fiindcă greutățile îi copleșesc numai pe cei nepregătiți pentru viață. Sînt bucuroși și plini de încredere că înfăptuiesc ceva, că existența lor are un sens. Pendularea timpului lor se petrece logic, precis; o necesitate liber înțeleasă animă oamenii Gigantului. Funicularele trec prin oraș, muncitorii trec pe sub ele. Eu încă privesc privelștile și visez o Reșiță în primăvară, încărcată de flori, de puritatea albului. Acum, vremea are o anume mohoreală; sigur, cîndva trebuie să revăd Reșița în primăvară. Atunci voi reîntîlni cu o anumită familiaritate oamenii din combinat. Da. Reșița este un gigant și dintr-o privire nu o poți accepta. Ea pune stăpînire pe oameni, îi atrage ca un magnet. Aici focurile nu se pot stinge. E ceva care ține de veșnicie, de

(Continuare în pag. a II-a)

Un șef de fermă de la Cooperativa agricolă Codlea prezintă:

Avantajele aplicării acordului global în zootehnie

În sectorul creșterii animalelor, unde dependența față de factorii pedoclimatici este mai redusă decît în ramura vegetală și unde priceperea omului este hotărîtoare, aplicarea acordului global reprezintă un factor de imensă însemnătate pentru creșterea producției. Experiența multor cooperative agricole de producție, care au transpus în practică judicios și corect această modalitate de plată în cursul anului 1971, a demonstrat cu prisosință acest lucru. Un exemplu edificator îl constituie cooperativa agricolă de producție din Codlea, județul Brașov, care a aplicat acordul global la ferma de vaci de lapte. După cum ne mărturisea șeful fermei, Ion Alexandru, această măsură a completat în cel mai fericit mod toate eforturile făcute în ultimii ani în direcția îmbunătățirii efectivelor de animale, a îmbogățirii bazei furajere, a modernizării procesului de producție. Prin înlocuirea treptată a exemplarelor neeconomice, cu tineret selecționat din prăsilă proprie (în 1971 au fost înlocuite cu juninci valoroase, 166 de vaci care nu mai erau productive, iar în 1972 numărul acestora va fi de 100 de capete), s-a ajuns la o structură calitativ superioară, producția medie de lapte a crescut. În cele 6 grajduri în care este adăpostit efectivul de 700 de vaci cu lapte, se introduce treptat, pe măsura creării disponibilităților de investiții, mecanizarea principalelor activități. Adăparea și evacuarea gunoiului se fac deja mecanizat în trei dintre ele, iar în celelalte doar pe jumătate în sensul că apa se administrează la jgheab cu furtunul, iar gunoiul este transportat cu vagoneți. Ridicarea productivității pășunilor, creșterea suprafeței rezervate fermei și cultivarea ei cu furaje valoroase, prepararea nutrețurilor după rețete științifice, constituie alte atribute ale procesului de producție desfășurat în ferme. Dar să vedem cum a fost influențată producția și cointeresarea oamenilor, prin aplicarea acordului global. „Ne-am dat seama de la bun început că succesul aplicării acestui sistem depinde de înțelegerea esenței lui de către oameni, de stabilirea unor obligații și drepturi precise atît din partea unității cît și a îngrijitorilor, ne spunea șeful fermei în momentul în care îngrijito-

OCTAVIAN MILEA

(Continuare în pag. a II-a)

În secția de bobinat a Fabricii „Argeșana" din Pitești
Foto: PAVEL TÎNJALĂ

1922 1972 UTC 50 ANIVERSARE

IN ÎNTÎMPINAREA SEMICENTENARULUI U.T.C.

Demni de faptele înaintașilor, la înălțimea răspunderilor actuale

Simpozionul studențesc „U.T.C. — școală de educație comunistă a tineretului"

Ieri, în aula Universității din București, au continuat lucrările simpozionului național studențesc „U.T.C. — școală de educație comunistă a tineretului". Participanții au audiat referate și coreferate pe temele: **„Cunoașterea valorilor culturii, științei și tehnicii contemporane — condiție fundamentală în formarea viitorilor specialiști"** și **„Cultivarea tradițiilor revoluționare, factor esențial în educarea patriotică a studenților"**. Referatul la prima temă a fost realizat de un colectiv de studenți de la Universitatea din București; la această temă studenți din cea mai tînără Universitate a țării — Universitatea din Brașov — au susținut un interesant coreferat. Ambele lucrări, precum și dezbaterile care au urmat și la care au participat un mare număr de studenți au subliniat ideea că umanistul autentic nu poate ignora cuceririle științelor naturii, performanțele tehnicii, limbajul matematic. De asemenea, nici un tehnician nu poate progresa dacă nu-și depășește orizontul profesiei ca atare, cîtă vreme nu se integrează în întreaga mișcare a gîndirii și simțirii contemporane și nu se manifestă el însuși ca umanist.

Cea de a doua temă a fost dezvoltată într-un referat realizat de studenți de la Universitatea din Iași, după care participanții la simpozion au ascultat coreferatul reprezentanților centrului universitar Craiova. Aceste comunicări precum și dezbaterile care au urmat, au marcat obiectivele fundamentale ale acțiunii concrete de asimilare, cultivare și cinstire a tradițiilor noastre revoluționare în rîndul viitorilor intelectuali.

Tot ieri, participanții la simpozion au făcut o vizită la Muzeul de istorie a Partidului Comunist Român, a mișcării democratice și revoluționare din România.

În cursul ședinței de după-amiază au fost audiate și dezbătute referatele **„Studențimea democrată, prezență activă în mișcarea antifascistă din România"**, **„Educația prin muncă și pentru muncă — titlu de noblețe pentru tineretul universitar"**, **„Educația tineretului universitar în spiritul dreptății și echității socialiste — obiectiv major al asociației studențești"**.

Lucrările simpozionului vor continua și în cursul zilei de azi.

DORINA TURCU

TINERETUL ȘI MUZICA

OPINII

Spre finele anului trecut am urmărit o anchetă T.V. deosebit de întristătoare. Într-adevăr, ce poate fi mai trist decît să vezi tineri ridicînd din umeri la cuvîntul „muzică"? Era vorba acolo de a afla de ce tinerii ocolesc sălile de concert și opera, și ancheta se baza pe un chestionar lansat unui grup masiv de tineri. Întrebarea fundamentală era: „ce reprezintă pentru tine muzica?" și era o întrebare bună, numai că răspunsurile au depășit probabil cele mai sumbre presimțiri ale redactorilor. Majoritatea celor chestionați, studenți, elevi în ultimele clase de liceu au răspuns: „un mijloc de distracție" fiind evident că se referă la muzica ușoară — și din păcate și mai evident că altfel de muzică nici nu intră în vederile lor. Abia la a doua întrebare: „frecventați Ateneul, Opera"? — a venit înțelegerea, o înțelegere surprinsă și vag stînjenită. „A, nu, ...n-am fost niciodată".

Cu alt prilej, un elev din ultima clasă a unui liceu ardelean, mărturisea cu aplomb că sigur, știe cine este Tom Jones — cum altfel! — dar n-auzise în viața lui de Nicolae Herlea, nici măcar din întîmplare, la radio sau din presă. Și exemplele s-ar putea înmulți, televiziunea n-avea cum să epuizeze subiectul și s-a limitat fatal la a descrie o situație.

Implicațiile acestei situații sînt însă mult mai grave decît ar părea la prima vedere și dincolo de tristețea despre care vorbeam, o analiză lucidă, și dacă se poate activă, se impune

Într-adevăr, este stupefiant. De unde această ignoranță în masă a tineretului, acest refuz al uneia dintre cele mai tulburătoare, mai grele de sensuri, mai sublime arte? Unde au greșit — grav — educatorii unde s-a produs acea fisură, după cît se arată, cu atît de rele urmări, în educația estetică a tineretului, și mai ales, cînd?

Pentru că încă acum zece ani, în vremea studenției mele, era o izbîndă să obții un bilet la Ateneu sau la Operă. Tineretul studios umplea sălile de concerte, așteptam conștiincioși uneori ore, să ni se facă favoarea de a pătrunde la „repetițiile de sîmbătă" de la Ateneu, nu ne mai ajungeau serile de alergătura de la o catedrală a muzicii la alta. Și eram mulți, aulele în care se

SMARANDA JELESCU

(Continuare în pag. a II-a)

Experiența Slobozia

de A. I. ZĂINESCU

E fascinantă acum, în transparențe de iarnă și vînturi, această experiență pe care, succint, s-o numim Slobozia. E ridicarea, în fond, pe verticală a unei străvechi așezări din imensitatea de basm a cîmpiei care trăiește în ultimii ani unul din marile procese ale socialismului, așezarea pe cele mai noi coordonate tehnico-industriale. E confluența dintre industrie și agricultură. Sau, mai precis, e fenomenul însuși al industrializării, mutat azi, în întreaga sa plenitudine, în locuri unde, sadovenian, se putea spune, că nu se întîmplă nimic. Cîmpia a avut însă dintotdeauna o viață a ei aparte, un miraj propriu, cel al nesfîrșirii, al alergării pe cer parcă, cel al unei imense, nesfîrșite respirații, cel al unei geometrii în continuă fixare de orizonturi, punct rar, inexorabil, în nemărginirile timpului. Și cîmpia aceasta, modul acesta specific de a o trăi și simți, reprezintă, în plan literar, cred, una din distincțiile modului de a gîndi specific muntenește. Fiindcă acele locuri, sadoveniene, unde nu se întîmpla nimic erau fundamental moldovenești. Viața acolo se consuma printre așezări de deal, printre coline și obcine, în tîrguri suav crenelate de istorii intense, de geologii. Cîmpia pare a fi consumat totul, într-o imensă liniște, pentru ca din răstimp în răstimp, să reizbucnească vital. În rostogolirea ciulinilor Bărăganului, Panait Istrati putea vedea rostogolirea sufletelor. Și aceasta încă ceva mai departe, în cîmpia dinspre bălți, unde viața are de asemenea un miraj aparte, îngemănat cu îndelunga, abia perceptibila răsuflare a Dunării, cu umbre pe cer de stuf și lumini. Slobozia nu era nimic din toate acestea, decît punctul de reazim geografic al nesfîrșirii care o înconjura: cîmpii, cer și cîmpii.

Ceea ce s-a petrecut și se petrece azi acolo înseamnă istorie. Istorie la zi, contemporană. E un oraș care crește și pe care îl auzi geologic cum crește. Cu cîțiva ani în urmă se profilau primele turle industriale. Unii puteau părea că le privesc cu un anumit scepticism care provenea de la natura însăși a așezării, de la dialogul care se anunța greu între un început de efort și imensitatea însăși a cîmpurilor. Greutatea provenea însă și dintr-o anume deprindere de secole a omului de cîmp obișnuit să privească și să-și construiască viața pe

(Continuare în pag. a II-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

Sigur că e greu, dar tocmai de aceea...

În drum spre Ilva Mare, comună pierdută printre crestele domoale ale munților Rodnei, refac în memorie o discuție cu un absolvent al Facultății de limbă și literatură română din Timișoara care, în luna iulie, la repartiție, își exprimase „profesia de credință" cu dezinvoltură și cinism:

— Eu, la țară?! Să fim serioși... Și la urma urmei cum naiba poate să trăiască cineva într-un sat rupt de lume?

Adesea, reporterului nu-i stă la îndemînă o replică convingătoare, fie pentru că declarațiile de acest gen par a fi reflectarea unui mod de gîndire greu de biruit prin cuvinte, fie din lipsa experienței reale. Și de aceea cred că motivul adevărat care m-a purtat pe drumul forestier încîlcit dintre Ilve, spre așezarea rătăcită printre păduri, a fost nevoia unei replici.

★

Ilva Mare este, din punct de vedere geografic, o localitate „ruptă de lume". Casele răsfirate la distanță de sute de metri una de alta par singuratice și neînsemnate într-un peisaj montan copleșitor prin măreție. Oamenii și-au croit cărări nesigure, căci întinderea de pămînt, generoasă, le poartă pașii în toate direcțiile, fără restricție. Comuna pare înfiptă acolo, între munți, de cînd lumea, cu același ritual al dimineților cu cocoși, cu vitele pornind spre cireadă, cu copiii care se cheamă prin chiuituri prelungite, la școală. O clădire solidă în marginea satului — o școală de patru ani — și o alta, cu două etaje, în centru — școala generală de 10 ani și, mai sus spre Ivăneasa și Poiana Cătunelor, încă două școli. Iarna, copiii coboară kilometri prin zăpadă, cu sania sau cu schiurile, rareori lipsește cîte unul speriat de viscol sau de lupi. Maturii satului și-au făcut un obicei din a croi poteci prin nămeți spre acele case care au școlari, ba uneori îi adună pe mai mulți într-o sanie și-i poartă pînă în curtea școlii. Sînt școlile pentru toți sătenii, clădirile cele mai respectate, cele mai de mîndrie ale lor. Primul cablu pentru lumină electrică a fost tras întîi și întîi la școală, prima antenă de televizor aici au instalat-o. Aici se adună oamenii să afle noutăți, vin, primăvara să-i mai întrebe pe profesori ce să facă dacă li s-au mănat pomii, dacă li s-a îmbolnăvit un animal, vin să se mire de cîte minuni citesc ei prin ziare, despre rachetele care au ajuns pe Lună, despre construcțiile de la Lotru sau Porțile de Fier, despre Marea Neagră care-i atît de departe de ei...

GALINA ENIȘTEANU

(Continuare în pag. a IV-a)

TELEGRAME

TON DUC THANG, preşedintele Prezidiului Comitetului Central al Frontului Patriei din Vietnam, a trimis tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, preşedintele Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste din Republica Socialistă România, o telegramă cu următorul conţinut :

În numele Comitetului Central al Frontului Patriei din Vietnam şi al meu personal, vă mulţumesc sincer dumneavoastră şi tovarăşilor din Consiliul Naţional al Frontului Unităţii Socialiste din România pentru mesajul de felicitare adresat cu prilejul realegerii mele în funcţia de preşedinte al Prezidiului Comitetului Central al Frontului Patriei din Vietnam. Felicitările pătrunse de prietenie frăţească pe care dumneavoastră şi Consiliul Naţional al Frontului Unităţii Socialiste din România mi le-aţi adresat, constituie pentru noi o încurajare preţioasă în lupta noastră împotriva agresiunii americane, pentru salvarea naţională şi în opera de edificare a socialismului.

Fie ca solidaritatea şi prietenia frăţească dintre popoarele vietnamez şi român să dureze în veci.

Fie ca relaţiile de prietenie dintre cele două Fronturi ale noastre să se întărească pe zi ce trece.

Cu cele mai bune urări de sănătate

GEMAL BIEDICI, preşedintele Consiliului Executiv Federal al Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, a trimis următoarea telegramă tovarăşului ION GHEORGHE MAURER, preşedintelui Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România :

Ţin să vă prezint călduroase mulţumiri pentru felicitările cordiale pe care mi le-aţi adresat cu ocazia sărbătorii naţionale a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia — 29 noiembrie.

Împărtăşesc pe deplin convingerea dumneavoastră că prietenia sinceră şi cooperarea rodnică între cele două popoare ale noastre se vor dezvolta fără încetare, pentru bunăstarea popoarelor român şi iugoslav, în interesul păcii şi socialismului.

„FLOAREA DE COLŢ"

„Floarea de colţ" se intitulează acţiunea de masă lansată zilele acestea de Comitetul Central al U.T.C. prin Biroul de turism pentru tineret, consacrată iubitorilor de drumeţie. Acţiunea oferă posibilitatea participanţilor de a realiza o serie de performanţe turistice, transpuse în norme cu diverse grade de dificultate şi de a obţine o insignă specială. Pentru gradul II al insignei „Floarea de colţ", de pildă, este necesară parcurgerea a 1 075 km (reprezentînd lungimea Dunării pe teritoriul ţării noastre), în cadrul unor excursii efectuate pe jos, sau cu diverse mijloace de locomoţie, pe trasee care oferă posibilitatea cunoaşterii unor obiective de mare interes, a localităţilor judeţului, a munţilor patriei etc. Obţinerea gradului I presupune parcurgerea, tot în cadrul unor excursii, a 3 152 km (reprezentînd lungimea totală a frontierelor patriei), participarea la un concurs oficial de orientare turistică, întocmirea monografiei unei zone turistice de judeţ etc.

Pe lîngă îmbogăţirea cunoştinţelor, prin intermediul turismului, a realizărilor dobîndite de poporul nostru, cei distinşi cu insigna „Floarea de colţ" vor beneficia de diverse premii, precum şi de o serie de priorităţi în practicarea turismului.

CRONICA U. T. C.

PLECAREA ÎN CUBA A GRUPULUI DE UTECIŞTI CARE VA PARTICIPA LA CONSTRUCŢIA UNEI ŞCOLI

Vineri dimineaţa a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Havana, un grup de uteciști care va participa la construirea unei şcoli în Cuba. La plecare, pe aeroportul Bucureşti—Otopeni, grupul a fost condus de activişti ai C. C. al U.T.C.

„VIAŢA POLITICĂ ÎN ROMÂNIA"

de Mircea Muşat şi Ion Ardelean

Apărută în Editura Politică, lucrarea se dovedeşte a fi o analiză din perspectivă marxistă a evoluţiei economice şi social-politice a României între anii 1918—1921, a activităţii partidelor politice. E tocmai perioada ce semnifică schimbări structurale în viaţa ţării, ca urmare a cerinţelor obiective de dezvoltare a statului naţional unitar român şi a luptei maselor populare, în frunte cu proletariatul pentru drepturi democratice. Sînt ani în care mişcarea revoluţionară repurtează succese mari pe calea organizării, asigurînd condiţiile esenţiale pentru crearea P.C.R.

D. T.

PE AGENDA ZILEI

● FABRICA DE PRODUSE REFRACTARE „RĂSĂRITUL" din Braşov a aniversat, vineri, 60 de ani de existenţă. La adunarea care a avut loc cu acest prilej, au participat, alături de salariaţii fabricii, reprezentanţi ai organelor locale de partid şi de stat, ai ministerului de resort, precum şi numeroşi invitaţi din întreprinderi similare din ţară.

Într-o atmosferă entuziastă, participanţii la adunarea jubiliară, muncitori, tehnicieni şi ingineri — români, maghiari şi germani — au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, o telegramă.

● VINERI A AVUT LOC şedinţa anuală a Comitetului Naţional F.A.O., la care au luat parte membrii comitetului, reprezentanţi ai ministerelor şi altor instituţii centrale interesate în colaborarea cu Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Alimentaţie şi Agricultură.

● ÎN ZILELE DE 13 ŞI 14 IANUARIE s-au desfăşurat în Capitală lucrările şedinţei Consiliului sanitar superior şi a Colegiului Ministerului Sănătăţii.

Au luat parte academicieni, cadre universitare din întreaga ţară, conducători ai direcţiilor sanitare judeţene, specialişti în probleme de igienă, reprezentanţi ai unor ministere şi instituţii centrale.

Cu acest prilej, au fost dezbătute probleme importante referitoare la continua îmbunătăţire a ocrotirii sănătăţii populaţiei.

SPORT • SPORT

Aseară, la Liceul „Gh. Şincai" din Capitală:

ÎNMÎNAREA BREVETELOR ŞI ECUSOANELOR PRIMEI PROMOŢII DE ARBITRI-ELEVI

Încă o acţiune interesantă, valoroasă a U.T.C., menită să contribuie la dezvoltarea mişcării sportive de masă, la consolidarea organizatorică a asociaţiilor sportive din şcoli, prinde viaţă. Este vorba de pregătirea unor arbitri din rîndurile elevilor care să arbitreze propriile manifestări sportive. Aseară, la Liceul „Gh. Şincai" din Capitală a avut loc festivitatea de înmînare a **brevetelor şi ecusoanelor primei promoţii de arbitri-elevi.** Au participat activişti ai U.T.C., reprezentanţi ai Inspectoratului şcolar al Capitalei, arbitri internaţionali, profesori şi numeroşi elevi, care i-au aplaudat pe colegii lor, deveniţi conducători autorizaţi, competenţi de întreceri sportive. El au urmat cursuri de specialitate — organizate de comitete ale U.T.C. de sectoare — timp de şase săptămîni, după care au susţinut atît examene teoretice cît şi probe practice. Din 120 de cursanţi din Capitală au promovat aceste examene un număr de 50 de elevi cărora, aseară, aşa cum spuneam, li s-au înmînat brevetele şi ecusoanele respective. Acest oficiu a fost făcut, cu o mare plăcere de către unii dintre reputaţii noştri arbitri internaţionali : ing. Andrei Rădulescu, preşedintele colegiului central de arbitri al F.R.F., la fotbal, Geo Popescu, (handbal), Mircea Albuţ (volei) Nicolae Paraschivescu (atletism) etc.

Printre primii purtători de ecusoane **„arbitru-elev"** se numără, la fotbal : Tiberius Iuhas, Liceul nr. 43, Adrian Iliescu, Şcoala generală 186, Costel Manole, Şcoala profesională Electromagnetica ; la atletism : Ileana Găvozdea, preşedinta Asociaţiei sportive a elevilor, Liceul „Gh. Lazăr", George Zavalas, Liceul „Gh. Şincai", la volei : Vladimir Bercea, Liceul 24, Mihaela Rădulescu, Şcoala generală 77 ; la baschet : Mazilu Sarmiza, Şcoala generală 77 ; handbal : Marian Gaiţă, Şcoala profesională Electromagnetica, Mihai Nibeleanu, Şcoala generală 77 etc.

După festivitate, tovarăşul profesor Victor Tibacu, un recunoscut şi apreciat animator al vieţii sportive şcolare, a pregătit celor prezenţi o frumoasă surpriză. În sala de sport a Liceului „Gh. Şincai" a organizat două întîlniri una de baschet (băieţi) şi alta de volei (fete) — între selecţionatele prime şi secunde ale liceului — care participă în campionatul naţional al juniorilor şi la cel al diviziilor şcolare — partide care au fost arbitrate excelent de proaspeţii arbitri. Astfel, cavaler al fluierului la primul meci, cel de baschet, a fost elevul Dan Dordea, (Liceul „Gh. Şincai"), iar la cel de volei, Vladimir Bercea, arbitru principal, Emil Tănăsoiu şi Cristian Teodorescu — secundari — toţi de la Liceul nr. 24.

Pînă la sfîrşitul acestui an şcolar vor absolvi cursurile de arbitri la disciplinele atletism, fotbal, volei, handbal şi baschet 25 000 de elevi !

C. VASILE

Tineretul şi muzica

(Urmare din pag. I)

oficia pe portativ ne erau familiare, ne recunoşteam unii pe alţii „obişnuiţii concertelor" — dar între aceştia, fără exagerare, procentajul tinerilor era impresionant.

Ei bine, ce s-a putut întîmpla în 10 ani, preţ de cîteva promoţii ?

Priveam emisiunea aceea cu sufletul strîns — şi-mi aminteam îndepărtaţii ani ai iniţierii mele muzicale. Totul a plecat, cum se întîmplă, de la un profesor de muzică pasionat, de la o instructoare de pionieri, pianistă înzestrată şi de la... corul şcolii. Aveam 12—13 ani cînd m-am apropiat, graţie acestor trei factori, de porţile muzicii pe care n-am încetat, de atîtia ani, să le deschid cu aceeaşi emoţie.

Şi inserez toate acestea aici, pentru că vreau să subliniez ceea ce ştie orice meloman şi anume, că este vorba despre un **proces**, un proces îndelungat, pe cît de pasionant pe atît de tenace, că tărîmul muzicii se cucereşte, acest fabulos univers se deschide în faţa cercetătorului, fericitului aventurier, treptat, ca un alfabet fierbinte şi straniu, ale cărui litere se descoperă pe rînd, una cîte una : întîi opereta, apoi opera, simfonia, concertul simfonic, liedul, muzica de cameră şi de obicei abia la urmă preclasicii, Bach, muzica modernă. Procesul se cheamă fericit „iniţiere muzicală" — şi aici termenul de iniţiere are un dublu sens, cel care se referă dacă vreţi la dificultatea muzicii şi cel sonor, aproape ocult, care se doreşte a fi o metaforă.

Cine este responsabil de această lipsă de iniţiere muzicală — în proporţie îngrijorătoare — a tineretului ? Mi se pare paradoxal. Poate niciodată n-am avut un tineret mai frumos decît cel de azi. Aceşti „suavi lungani", cu mintea plină de calcul diferenţial, apţi să cunoască atîtea mistere ale naturii, şi ale naturii umane, apţi să construiască giganţi industriali şi infime şi delicate aparaturi de precizie ignoră unul dintre cei mai măreţi giganţi ai creaţiei omeneşti — muzica, rămîn timizi sau opaci la porţile unui univers la fel de spectaculos ca cel sideral. Ei, aventurierii societăţii de mîine, îşi refuză aventura cunoaşterii estetice Motivul ?

Să-l căutăm acolo unde a lipsit un profesor de muzică inimos şi pasionat, un instructor de pionieri îndrăgostit de note şi acolo unde a lipsit „corul şcolii". Dar un cor adevărat, o instituţie artistică spontană şi valoroasă, nu corul organizat cu prilejul serbării de sfîrşit de an.

Pentru că aici voiam să ajung. Rolul şcolii în educaţia muzicală a tineretului — în educaţia estetică în general — este covîrşitor. Procesul iniţierii muzicale începe la 12—13 ani, dacă nu mai devreme, începe deci... atunci cînd muzica dispare ca obiect din programa analitică — în clasa a IX-a. Nu discutăm aici oportunitatea unei astfel de măsuri, logica ei didactică, pentru că nu despre programa analitică este vorba de data aceasta.

Dar dacă profesorul de muzică se va limita la a preda la clasele mici cîteva solfegii, socotindu-şi astfel încheiată activitatea în şcoală, să nu ne mirăm că studenţii de mai tîrziu vor ridica stînjeniţi din umeri cînd vor asculta o sonată. Urmăriţi la T.V. excelentele cursuri de iniţiere muzicală ale marelui dirijor american Leonard Bernstein. Explicaţiile sînt pe cît de simple pe atît de magistral acute, ele sînt tot atît de necesare în înţelegerea muzicii ca şi predarea primului „A+B" ca să ajungi la complicatele ecuaţii de mai tîrziu. Adolescentul are nevoie să fie introdus în lumea muzicii. Se întîmplă rar ca aceasta să fie o dragoste la prima vedere, pentru că la piscurile înalte se ajunge urcînd.

M-am întrebat, cînd liceanul acela mărturisea că n-auzise în viaţa lui de Nicolae Herlea, ce fel de organizaţie U.T.C. va fi fiind în şcoala aceea ? Dacă nici latura patriotică a educaţiei estetice — cunoaşterea şi preţuirea valorilor naţionale în artă — n-o dezvoltăm, ce rost are să mai discutăm despre esenţa artei ? Aş întreba — retoric — birourile U.T.C. din şcoli, cîte acţiuni dedicate artei — în speţă muzicii — au înscrise pe agendele lor ? Şi în cîte şcoli, indiferent de profilul lor, sînt organizate cercuri de iniţiere muzicală cu audiţii, conduse de profesorul de specialitate din şcoala respectivă, la care să fie invitaţi, unde se poate, muzicologi, artişti profesionişti, compozitori, care vin întotdeauna cînd sînt solicitaţi ? Asemenea acţiuni ar trebui să constituie o preocupare majoră, permanentă a şcolii, a organizaţiei de tineret. De ce ?

S-ar putea răspunde simplu : pentru că arta face pe oameni mai buni, mai frumoşi. Pentru că înţelegerea superioară a artei merge mînă în mînă cu dezvoltarea unei inteligenţe superioare, unei conştiinţe superioare. Pentru că actul artistic este un act moral. Şi pentru că, în consecinţă, educaţia comunistă a tineretului nu poate fi lipsită de educaţia estetică a acestuia.

Dar la toate aceste lucruri, cei în drept şi în datorie s-o facă, trebuie să se gîndească atunci cînd tinereţea dă primii muguri, calzi, al deschiderii spre lume.

Avantajele acordului global

(Urmare din pag. I)

rii au fost convinşi de avantajele acordului global s-a trecut la aplicarea lui practică. În adunarea generală s-a hotărît ca acesta să se aplice pe bază de tarife pe unitatea de produs, plata făcîndu-se atît în bani cît şi în natură. Iată care a fost metodologia de calcul a celor trei tarife stabilite : hectolitrul de lapte muls, viţelul obţinut, o vacă diagnosticată gestantă. Uzînd de o normare judicioasă care să ţină cont de gradul de mecanizare a lucrărilor s-a stabilit necesarul de norme de muncă pentru întreţinerea, exploatarea întregului efectiv şi realizarea producţiei de lapte planificată. Prin înmulţirea acestora cu valoarea unei norme de categoria întîi, stabilită pe unitate la 34 de lei, din care 25 lei în bani şi restul în produse, am obţinut valoarea totală a manoperei, deci a fondului de retribuire. Am procedat apoi la stabilirea tarifelor pe unitatea de produs. Cum în adunarea generală s-a hotărît ca, pentru producţia de lapte să se dea 80 la sută din fondul total destinat retribuirii, s-au făcut calculaţiile respective rezultînd tarifele următoare : pentru un hectolitru de lapte muls — 37,40 lei, pentru un viţel obţinut — 229 lei, pentru o gestaţie diagnosticată — 76 lei. O etapă foarte importantă, după părerea noastră, este modul în care se repartizează sarcinile de plan. Am căutat de aceea ca fiecare îngrijitor să primească în exploatare un lot omogen cît mai apropiat din punct de vedere productiv, iar producţia planificată să fie în strînsă concordanţă cu capacitatea animalelor. Efectivul a fost împărţit în 43 de loturi a cîte 16 capete fiecare. În funcţie de calităţile lor productive, de condiţiile de lucru s-a stabilit şi sarcina de producţie în mod diferenţiat. Pentru lotul îngrijit de Gheorghe Cenuşă, spre exemplu, s-a planificat o producţie anuală de 390 hl lapte, pe cînd pentru cele ale lui Constantin Buzatu şau Nicolae Lupu, 370 hectolitrii. Cantităţile au fost defalcate pe trimestre şi luni O mare atenţie s-a acordat în tot timpul anului urmăririi felului în care muncesc oamenii, ţinerea unei evidenţe precise, dîndu-se tot spijinul material necesar acolo, unde şi cînd a fost nevoie. Siguranţa pe care au căpătat-o oamenii, conştiincioşenia şi avantajele pe care le oferă aplicarea acordului global, s-au materializat în prestarea unei îngrijiri corespunzătoare, atentă, conform programului de grajd, a indicaţiilor tehnice ale specialiştilor. Rezultatele au fost pe măsura eforturilor şi aşteptărilor. Iată ce retribuţie au primit îngrijitorii mai sus citaţi : sarcina anuală de plan pe care a primit-o Gheorghe Cenuşă prevedea 390 hl lapte, 13 viţei şi 13 vaci gestante. El însă a încheiat anul cu 443 hl lapte, 14 viţei şi 13 vaci diagnosticate gestante. Aplicîndu-se tarifele pe care le-am anunţat mai înainte, a rezultat următoarea sumă : pentru producţia de lapte — 16 508 lei (443 hectolitri înmulţit cu 37,40 lei), pentru viţei — 3 206 lei (14 înmulţit cu 229 lei), pentru vacile gestante 988 (13 × 76 lei); adică un total de 20 762 lei. Cooperativa noastră însă, datorită rezultatelor bune obţinute în producţie şi implicit a veniturilor sporite încasate, a avut posibilitatea să mărească valoarea normei de la 30 lei, cît se planificase, la 40 lei. Am procedat şi noi la majorarea tarifelor de plată pe unitatea de produs în funcţie de această sporire. Aşa că tarifele definitive au fost de: 44 lei pentru un hectolitru de lapte, 272 lei pentru un viţel şi 88 lei pentru o vacă gestantă. Recalculînd, în funcţie de noul tarif, retribuţia cuvenită îngrijitorului Gheorghe Cenuşă s-a ridicat în final la peste 24 000 lei, deci un venit lunar de peste 2 000 lei. Îngrijitorul Nicolae Lupu care a avut de obţinut 370 hectolitri lapte, 14 viţei şi 13 vaci gestante, nu a realizat decît 362 hectolitri lapte, 14 viţei şi 13 vaci gestante, drept pentru care nu a încasat decît 20 880 lei. Spuneam mai înainte că plata s-a făcut în bani şi în natură. Iată, aşadar, cum arată structura venitului total obţinut de îngrijitorul Gheorghe Cenuşă: bani — 18 000 lei; produse: 1 950 kg grîu, 845 kg porumb, 1 950 kg cartofi, 41 kg zahăr şi 360 kg legume".

Fără îndoială aceste rezultate demonstrează convingător, în principal, două lucruri: pe de o parte existenţa în fiecare unitate a unor rezerve de producţie încă insuficient puse în valoare, iar pe de alta faptul că aplicarea acordului global reprezintă o pîrghie eficientă de cointeresare a cooperatorilor în valorificarea lor superioară.

Experienţa Slobozia

(Urmare din pag. I)

orizontală, să trăiască şi să gîndească astfel, ca într-un al cincilea anotimp, într-un fel propriu disimulat şi încet. Mereu ca într-o aminare cu bună ştiinţă, a unei hotărîtoare decizii. Şi totuşi, iată, în ultimii ani a trebuit să realizeze, în primul rînd, o spectaculoasă restrîngere, o readunare a sa din acest microinfinit. A trebuit, apoi, să încerce verticala industriei, sa escaladeze cele dintîi trepte ale industrializării. O fabrică de ulei care s-a construit nu mai intra în funcţiune la parametrii proiectaţi, printre altele, şi din cauza insuficientei deprinderi de a lucra într-un ritm nou, normal în alte locuri, problematic aici. O simplă fabrică de ulei îi schimba astfel viaţa. Un simplu bloc, cu cîteva etaje, îi dimensiona, în alt ritm, privirea. Fapt care, în continuare, o dată cu noile proporţii ale dezvoltării economice şi sociale l-a putut consacra, definitiv, unui nou univers : Slobozia, oraşul din cîmpie, care creşte şi pe care îl auzi geologic cum creşte.

Slobozia, îmi place să cred, va fi oraşul tipic de la confluenţa industriei cu agricultura, îngemănarea acestor două uriaşe ramuri ale arborelui uriaş care înseamnă dezvoltare. Printre imense lanuri de grîu şi porumb, cu soarele picurînd crud peste cîmpuri, magistrala către mare se va deschide superb, deodată, şi în faţa ochilor se vor ridica adevărate culmi de beton şi sticlă, oraşul de la confluenţa industriei şi agriculturii, oraşul îngemănării acestora· oraşul-experienţă a anilor aceştia, ca şi a celor ce vin. Pentru ca, străbătîndu-l, să auzi dintr-o dată şi răsuflarea Dunării, să începi să auzi şi să simţi marea.

MINUTELE REŞIŢEI

(Urmare din pag. I)

viitor şi prezent. Nu poţi accepta Reşiţa din prima privire ; trebuie să-i cunoşti mai întîi legile, îngăduinţele, normele, cifrele după care se conduce această universitate a muncii adevărate. Am întîlnit tineri care voiau să mă facă să cred că munca lor este cea mai interesantă, de o copleşitoare importanţă pentru secţia unde lucrează. Nu numai că i-am crezut dar dintr-o dată m-am gîndit că ei întrevăd un viitor sigur, fierbinte, că munca pe care şi-au ales-o i-a transformat în personalităţi pe care procesul de producţie, viaţa colectivă în general, se poate baza.

Poate că rareori ne-am întîlnit cu oameni atît de **modeşti** ca la Reşiţa. Nici un gest nu le trăda trufia că ei sînt nişte însemne ale oţelului românesc, dar iarăşi nici un gest nu căuta să ne devieze privirile epatîndu-ne : cineva ne spunea chiar că orice viaţă şi muncă e adevărată, necesară, cinstită dacă ştii unde să ţi-o aşezi spre a crede în ea.

DESPRE TRANDAFIRI ŞI FLAMURI

Trebuiesc zile şi nopţi spre a fi aproape de inimile oamenilor şi căldura combinatului. Trebuie să recunoşti că dintr-o dată e imposibil să ştii, chiar dacă trăieşte la fereastra ta, cîte flori va avea trandafirul pe care-l îngrijeşti şi de care te bucuri, ciţi boboci îţi vor accepta prietenia şi bucuria unei discuţii despre preţul culorilor, al sîngelui, al petalelor roşii, cu frumuseţe de steag purtat pe străzi, prin grădini, pe pajişti mari de suflet. La fel şi oamenii ; ei au căldura de a te întîmpina, şi tu, ca reporter, trebuie să le promiţi fără vorbe că ştii să-i asculţi chiar cînd îţi vorbesc despre lucruri reci, despre cifre să zicem, despre împărţeala pe secţii a unui combinat. Fiecare din cuvintele interlocutorului tău au un sens. Unele vorbesc despre orînduiala lucrurilor, altele despre orînduiala vieţii, şi toate la un loc despre omul cu care stai în faţă. De la un astfel de om am aflat despre secţiile productive ale combinatului (aglomerare, cocserie, furnale, oţelărie, laminoare, bandaje) şi cele neproductive (şamotă, reparaţii, maşini siderurgice etc.). Sigur că împărţirea aceasta fixă nu are alt scop decît al demonstraţiei curgerii fluxului tehnologic. Un trecător oarecare se poate lipsi de aceste cunoştinţe, dar un reporter nu. Acest lucru îl bănuieşte cu precizie Matei Schinteie, secretarul U.T.C. al secţiei Siemens Martin. El ştie să ne vorbească pe nevăzute despre trecut şi viitor, despre el şi prietenii, tovarăşii de muncă. Biografia lui este aparent simplă. A fost cîndva lăcătuş, apoi ambiţiile sale au crescut. Ah, dar viaţa nu trebuie petrecută în gol. Trebuie să faci ceva, să înveţi tot timpul să faci ceva nou. Matei Schinteie a absolvit liceul la seral şi va urma în curînd o facultate. Datorită calităţilor sale, acest om, mic de statură, argint viu, a fost avansat pe post de tehnician.

Dar viaţa, particulară, în general ? Viaţa este aşa cum şi-a aranjat-o omul ,cu priceperea şi bucuria lui. La 29 de ani este un tînăr care are Medalia Muncii ; eu ştiu că este un lucru la care trebuie să visezi oricînd. Trebuie să ştii să te bucuri de fiecare părticică de izbîndă. Locuieşte în cartierul Secu şi e căsătorit. Aşteaptă viitorul cu braţele deschise. Vom trăi, vom vedea, vom munci. Ne vorbeşte cu detaşare despre trecut. Trecutul a fost chiar ieri ; trecut înseamnă chiar **azi dimineaţă** în viaţa unui mare combinat. Noi avem în vedere prezentul şi viitorul. Vedeţi, ne spune Matei Schinteie, mă întrebaţi de anii petrecuţi aici ; dar cîte nu s-au întîmplat ? ! Bucurii şi bucurii. În 1969 nu existau la Reşiţa decît cuptoare de 40—60 t., acum din cele cinci cuptoare doar două au capacitatea de 125 t. celelalte avînd 250 t.

Am dori să ne întîlnim cu un alt tînăr, foarte respectat şi apreciat de către oamenii cu care lucrează : maistrul oţelar Bătrînca Ion (27 de ani). Aflăm că în zori a plecat din combinat ; îi murise tatăl. Ne-a părut rău de veste şi de întîmplarea nefericită şi am străbătut mai apoi halele unde se pregătesc şarjele, tot gîndindu-mă la trandafiri, la culoarea lor de flamură fluturată la o sărbătoare a izbînzilor diurne.

O MESERIE TRAINICĂ PENTRU O VIAŢĂ

Da, sigur ; iarăşi am vorbit despre trecut şi prezent adică despre ieri şi azi, despre transportul care se făcea cu mina, despre transportul acesta necesar al materialelor, în roabe şi despre mecanizare, despre poşta automată pentru analiza chimică a şarjei, la cuptor şi pînă la laborator. Poşta aceasta mi-a amintit de aceea a ziarului „Scînteia" şi mi-am închipuit dintr-odată că undeva asemănarea este deosebirile posibile între un ardelean şi un bănăţean, despre surorile sale, despre faptul că pentru el Reşiţa a fost un fel de uzină gigant. Crescuse lîngă o mină la Baia de Arieş şi dintr-odată, de ceea ce facultatea îi dezvăţase, de muncă adevărată, în bună parte i-a adus viaţa Reşiţei. Da, producţia este o parte din viaţa viitorului inginer şi se numeşte practică. Ce are bun pentru tineret Reşiţa, întreb cu naivitate pe tînărul inginer Pleşa Gheorghe !? Dincolo de casele de cultură, teatru, cinematograf, bate gîndul său. Mai mult ca oriunde în acest centru cu tradiţii se poate învăţa o meserie trainică pentru o viaţă. Nu există oameni care să nu fie capabili de acest gest, de bucuria de a primi o perfectă. Da, aşa pornesc toate probele de adevăr către un centru care controlează, analizează şi dispune eliberarea şarjei de oţel sau de adevăruri ; undeva tăria cuvîntului şi a oţelului au o asemănare ; trebuiesc înţelese de toţi oamenii ţării, de tineri şi vîrstnici, de înţelepţi şi discipoli.

Pînă mai ieri Pleşa Gheorghe era discipol, învăţăcel, oricum, om care se avîntă. Azi este inginer mecanic la Reşiţa. Ar fi putut fi poate actor sau orice altceva ; o anume delicateţe a gestului, a frazei îmi dă senzaţia că scrie poeme. Nu ştiu dacă e adevărat, poate nu scrie poeme aşa cum sînt cele scrise de mine sau de dumneavoastră, cititorii, dar, nu-i aşa, fiecare poate să scrie într-un fel unic poeme. Abia a terminat facultatea la Timişoara. Acest tînăr, venit de prin părţile Băii de Arieş, ne spune cîte ceva despre învăţătură ; există doar oameni care sînt ajutaţi să trăiască fără viitor.

Îl întreb dacă dincolo de munca dură, bucuriile pot exista. El surîde : n-ar vrea să se gîndească la plecarea din Reşiţa, deşi nu a obţinut casă, încă, deşi... Nu, alte gînduri îl animă; e preocupat de faptul că un inginer în producţie se ocupă prea puţin de problemele tehnice, că ar mai trebui puţin timp spre a privi cu îndîrjire, spre a lua cu adevărat în piept meseria.

ŞI IATĂ, AM ÎNCERCAT SĂ CUNOSC UN OM

Şi iată am încercat să cunosc un om al Reşiţei. Are vîrsta unui debutant strasnic în materie de frază realistă. La 29 de ani, Văduva Ion are o biografie care este, ştie că nu-l cred un naiv. Ion Văduva are doi copii. Îmi vorbeşte despre ei cu bucurie, despre faptul că se simte bine în apartamentul său nou, despre pasiunea înflăcărată de a vedea filme, de a asculta muzică.

„Vi s-a întîmplat ceva deosebit în viaţă ?", l-am întrebat eu deodată, citindu-i în suflet. „Da, de unde ştiţi ? Ce întîmplare ! Eram prin 1959 la terminarea profesionalei Aveam 17 ani şi mi-am cumpărat primul meu palton. Mergeam spre casă bucuros, cu un salariu în buzunar şi cu paltonul pe mine. Au vrut doi inşi să-mi fure paltonul. Am avut puterea să mă lupt cu ei pînă cînd am primit ajutorul organelor de ordine".

M-am gîndit dintr-o dată la „Mantaua" lui Gogol şi l-am întrebat dacă scrie cumva în timpul liber. Şi-a amintit de o întîmplare şi mai veche din clasa a 7-a cînd la şcoala sa a venit Zaharia Stancu şi a adresat un îndemn tuturor să încerce să scrie, dar ceea ce a scris el nu i-a plăcut nici chiar lui. Remarc autoironia şi discutăm mai departe, aşa dintr-odată, despre iarnă şi sărbătorile de iarnă. Mi-a povestit ce înseamnă să întîmpini Anul Nou la furnale, la oţelărie cu un colectiv atît de mare , acolo unde focurile nu se sting niciodată. Am simţit că-mi vorbeşte despre o sărbătoare unică.

Ion Văduva e un om care şi-a croit un drum în viaţă şi totuşi regretă că n-a putut face mai mult pentru viitorul său. A terminat şcoala elementară şi profesională ca note maxime. dar a trebuit să se întreţină singur, să muncească şi să creadă în viitorul său. „Nu, din Reşiţa nu pot pleca, îmi spune el, sînt legat de tot ceea ce este aici. Ştiţi, acum îmi voi lua un televizor. Mîine vor vedea că lucrul acesta e imposibil, dar trebuie să se bucure copiii mei".

Dar practic ce face în uzină Ion Văduva ? Pregăteşte împreună cu tovarăşii săi garniturile de turnare, curăţă lingotierele de oxizi etc., şi alte gesturi se adună şi astfel aşa mai departe, mereu de la capăt. Viaţa oamenilor capătă sens la lumina flăcărilor Reşiţei.

REŞIŢA ; OAMENII ; TRANDAFIRII

V-am vorbit pînă acum despre sentimente şi pasiuni ; am repetat de multe ori cuvîntul viitor şi cuvîntul prezent. Mă gîndeam trecînd prin Reşiţa că oraşul are o viaţă aparte, atît de diferită de a Galaţilor, să zicem. Oraşul tipic muncitoresc are ceva de navă încercată de mateloţii oţelului în multe şarje furtunoase. Catargurile furnalelor vestcau de departe măreţia navei cu încăperi îmbuibate de cocs, de metal, de căldură. Ca într-o mare cală a unui vechi gigant vapor hrănit cu cărbuni, familia Reşiţei consumă şi descătuşează energii. Şi dincolo de toate energiile care se transformă, se eliberează sau se consumă, stau oamenii cu tinereţea şi munca lor. Despre ce v-aş putea vorbi acum decît despre tinereţe ? Este şi foarte greu să nu vorbeşti despre aşa ceva. Peste două mii de tineri lucrează acolo. Două mii ; iarăşi mă gîndesc la o universitate cu un profil moral unic, formatoare de conştiinţe şi idealuri.

Aveam să-mi amintesc cum am zărit într-o grădină în Reşiţa trandafiri într-o ultimă, gigantică iluminare, într-o ultimă şi superbă înflorire înainte de gerul iernii care se arată. Nu aveau strălucirea şi nici farmecul trandafirilor de vară, dar mi-am zis că aceştia sînt din acel soi care înfloreşte tot anul, adică atîta timp cît nu e ger şi cît e pace în temperaturile atmosferei. Aveam să-mi amintesc despre trandafiri văzînd şarjele de fontă la furnale, alături de inginerul Antonică Dijmănescu, şeful secţiei furnale. El mi-a vorbit despre şarja aceea cu înflorescenţe mirifice. Eu nu vedeam decît că există, dar omul furnalelor ştia că e „o şarjă cam rece", bună desigur, dar „cam rece". El ca şi atîţia oameni de lîngă furnale cunosc fonta numai privind-o, aşa cum ştiu eu să vă vorbesc, precum ţăranii, despre trandafiri. „Furnalul nu permite să nu ai grijă de el. E o adevărată bucurie să vezi cum după măsurile luate cu zece ore în urmă materia se preface în jet incandescent". Cum să nu cred în bucuria sa ?!

Un furnal e o maşinărie după care încă oamenii nu au făcut jucării copiilor. Nu fiindcă ar fi complicat, ci pentru că nu le-a venit în gînd pînă acum. Mi-a fost dat să văd tancuri-jucării, mitraliere, tunuri şi alte ustensile belicoase, dar ideea de furnal, transpusă în materia unei jucării, nu. Mă gîndesc totuşi la viitor. Nu sîntem singurii, nu vorbesc doar despre noi, românii, şi apoi, îmi veţi spune dv., cum să faci un furnal-jucărie ? Pe cuvînt că nu prea am o idee clară, dar dacă m-aş ocupa cu jucăriile aş face-o şi pe aceasta.

Îl privesc pe omul din faţa mea : el îmi explică mecanismul acestei maşini formidabile care este furnalul. Îmi spune cuvinte frumoase despre trecut, prezent şi despre viitor Nu alege cuvintele, nu se sperie de ele. Îmi povesteşte că-l citea cu patimă pe Goga cînd nu era la modă să-l citeşti, cum mai apoi, din snobism, l-a citit pe Blaga şi cum i-a priceput poezia.

Acest om, Antonică Dijmănescu, om surîzător, puternic, are o biografie demnă de un comunist. El a venit la Reşiţa în 1959 la oţelărie, ca electrician. A făcut Facultatea de metalurgie şi a terminat ca şef de promoţie. Nu a rămas asistent ci a cerut cu bucurie să plece la Reşiţa. „A fost o luare de poziţie, o confirmare a puterii mele de muncă. Nu am făcut ingineria pentru bani. Am fost multă vreme ca orice muncitor calificat. Am fost credincios Reşiţei şi unei fete care azi îmi este soţie".

Despre nopţile şi zilele petrecute la furnale, şeful secţiei ne poate vorbi ore în şir. Despre greutăţile învinse, despre bucuriile fiecărei şarje, oamenilor de la Reşiţa le place să vorbească fiindcă toate zilele şi nopţile petrecute în combinatul uriaş fac parte din biografia lor, din povestea inimii lor. Oamenii Reşiţei ştiu să cinstească munca ; pentru ei munca nu-i decît o datorie diurnă, emblemă a tuturor oamenilor ţării noastre socialiste ; comuniştii şi uteciştii Reşiţei cinstesc izbînzile ţării ; ei sînt o parte a ţării acestor izbînzi.

Pretutindeni sînt bine înțelese, cel puțin din punct de vedere principial, resorturile educative ale adunării generale, rolul ei în viața colectivului de uteciști ca modalitate practică fundamentală de consolidare a unor trăsături indispensabile conștiinței unui tînăr comunist: combativitate față de neajunsuri și greșeli, intransigență fermă în confruntarea cu manifestările înapoiate, spirit critic și autocritic, sentimentul responsabilității în relațiile cu cei din jur. Dar pasul atît de necesar de la înțelegerea teoretică a unui adevăr, la înfăptuirea sa neabătută rămîne, în anumite cazuri, încă de domeniul dezideratului neîmplinit. Limpezimea și luciditatea trebuie să arbitreze și să hotărască, desigur, modalitățile cele mai fertile cu ajutorul cărora locul cuvenit adunării generale să și fie ocupat de către aceasta în chip real. Din păcate, pentru unii, adunările acestea sînt copleșite deocamdată de neînțelegere.

Să rememorăm un singur exemplu: OCTAVIAN CALOTĂ, strungar, ALEXANDRU RĂDULESCU, tractorist, ambii la S.M.A. Drăgănești Vlașca, MIOARA SIN și NICULINA SOARE, prima, soră la policlinică, cealaltă, contabilă la cooperativa de consum din aceeași comună, toți din județul Teleorman, încercau să-și explice și să ne explice, printre altele, de ce sînt martorii amînării adunărilor generale ale organizațiilor din care fac parte. Însă nici unul dintre ei, deși fiecare constata că temele nu-l prea atrag, că de pe urma dezbaterilor angajate nu se alege cu prea mari foloase, că hotărîrile adoptate, cînd sînt adoptate astfel de hotărîri, nu determină transformările așteptate, nu corela faptele ca să ajungă, în cele din urmă, la o concluzie de lucru de la care abia urma să pornească mai departe și în lumina căreia să-și aprecieze dimensiunea eforturilor și direcția intervențiilor viitoare.

Iată de ce ne-am gîndit să dăm și altor tineri posibilitatea să-și spună cuvîntul asupra problemei ca atare. Rezultatul îl constituie opiniile pe care astăzi le dăm publicității, cu convingerea că ele sînt de natură să determine o mai bună înțelegere și un îndemn practic pentru soluționarea fenomenelor legate de subiectul discuției noastre de astăzi: adunarea generală a uteciștilor.

Continuăm dezbaterea noastră lansată o dată cu întrebarea:

CINE SE ÎNSCRIE LA CUVÎNT?

Ca să se bucure de o prezență și o participare activă a tuturor tinerilor...

PE ORDINEA DE ZI — UN SINGUR PUNCT

ADUNAREA GENERALĂ

Factorul stimulator al continuității: abordarea problemelor proprii

ILIE NEACȘU, secretarul comitetului comunal Racoviteni al U.T.C.:

M-am întrebat eu însumi, nu o dată, de ce nu se reușește decît cu multe insistențe să se țină adunările generale în organizațiile U.T.C. din cooperativele agricole de producție. De la caz la caz, s-ar putea da, desigur, răspunsuri diferite. Sînt anumite situații în fiecare loc. Dar, discutînd sincer și deschis, **aș numi două din cauzele caracteristice: temele puse în discuție** vin mai mult fixate de noi, de sus, de la comitetul comunal, prin secretarul lui, cu contribuția cel mult a locțiitorului și a încă unuia sau a doi membri, în loc să fie tinerii înșiși stimulați și atrași în acest sens, ca de altfel la întreaga pregătire și desfășurare a adunării; pe de altă parte, cînd luni de zile la rînd nu s-au ținut adunările, iar alte activități ale acelor organizații U.T.C. au fost sporadice, în mod firesc **lipsa de continuitate** crează dificultăți de mobilizare chiar și la adunarea anuală pentru darea de seamă și alegeri. Am trecut prin această experiență de curînd și tocmai de aceea am hotărît să insistăm, chiar dacă la început va fi mai greu, pentru desfășurarea lunară a adunărilor și cu uteciștii din C.A.P.-uri. Vrem să asigurăm un ritm, o înlănțuire firească între adunări, dînd continuitate în timp întregii vieți de organizație.

GEORGE POPESCU, secretarul comitetului comunal Căneşti al U.T.C.:

Am observat că lipsa de prestigiu a unor adunări în fața tinerilor rezultă și din faptul că își uită cîte o dată menirea înseși comitetele organizațiilor U.T.C. respective. Cei de la C.A.P., din sate, așteaptă mereu să ne substituim lor, dîndu-le temele pe care să le discute în adunările generale. Așa se face că o seamă de probleme însemnate pentru succesul muncii — importanța introducerii acordului global, analiza participării la muncă în C.A.P. a tinerilor, discutarea cifrelor de plan pentru producția agricolă a fiecărei unități — n-au constituit premise pentru discuții și dezbateri cu masa tinerilor, în adunarea fiecărei organizații. Cu aceste probleme am hotărît să începem acum puțin, totodată, în discuție diferite mentalități greșite despre muncă, oferind exemplul celor mai harnici, invitînd specialiști, conducerea C.A.P. la fiecare adunare a uteciștilor. Mie mi se pare că dacă toți înțelegem că problemele unităților în care muncești, ale tinerilor de acolo nu pot fi urmărite și tratate cel mai bine decît chiar de către colectivul respectiv, că nimeni din afară nu-ți poate stabili ce să discuți, și ce nu, ce să-ți propui să rezolvi, într-o perioadă sau alta, ce teme, atunci ne-am da seama fără nici o greutate că ritmicitatea, continuitatea pe care ne-o dorim, ne stă la îndemînă și nu depinde decît de noi s-o obținem.

CONSTANTIN MALAICU, Fabrica „Reconstrucția" Piatra Neamț:

Organizația noastră trebuie să țină adunări generale în fiecare lună. Este firesc ca respectarea acestui calendar să nu fie privită doar ca o simplă obligație organizatorică, ci să fie strîns legată de problemele care se ridică, de preocupările uteciștilor, într-o perioadă anume. Aceasta este una din condițiile de care depinde eficiența practică și educativă a desfășurării adunărilor. Nu o dată, în organizația din care fac parte și eu s-au iscat discuții aprinse cu privire la alegerea momentului oportun pentru convocarea adunării generale. De fapt, este vorba despre natura problemelor care pot reclama ținerea adunării. Sînt mulți care, plecînd de la ideea, în principiu justă, că adunarea trebuie să fie un moment deosebit în viața organizației, consideră că prilejurile de a o ține sînt determinate de petrecerea unor întîmplări mai puțin obișnuite, că este nevoie să apară niște fapte deosebite care apoi să facă obiectul dezbaterilor colectivului. Altfel, după părerea acestor tineri, adunarea nu și-ar avea rostul, n-ar avea ce discuta. Întîmplările la care se referă ei au, mai toate, un caracter negativ de felul acestora: un tînăr să vină la fabrică în stare de ebrietate, sau să lipsească multă vreme nemotivat de la serviciu, sau să producă dereglări serioase în procesul de producție etc. Or, cum asemenea manifestări sînt destul de rare, ba chiar lipsesc din comportarea majorității covîrșitoare a tinerilor, li se pare că ținerea adunărilor n-ar avea sare și piper. De aceea ei le și privesc cu superficialitate. Acestor tineri li se poate răspunde, și le-am dovedit acest lucru, că sînt multe alte probleme care pot să fie dezbătute în adunările organizației, că nu trebuie așteptate faptele negative pentru a justifica întrunirea colectivului. Preocupările pentru munca de zi cu zi, pentru îndeplinirea planului, a perfecționării profesionale, a participării la dezbaterea unor probleme politice, etice, trebuie de drept să se înscrie pe ordinea de zi.

NICOLAE POPESCU, secretarul comitetului comunal Măgura al U.T.C.:

La noi, activitatea organizațiilor U.T.C. din cooperativele agricole de producție părea o problemă foarte delicată, rămăsesem cam indiferenți față de acest sector, preferînd să facem acțiuni cu elevii; la școală, în cadru organizat, era mai lesne. Nu generalizez, dar cu unii țărani cooperatori părea imposibil de lucrat, nu reușeam să-i atragem la o activitate proprie, nu veneau la adunări. S-a ieșit totuși din impas.

Am constatat că doreau activități cultural-distractive, organizate mai des, cu caracter mai tineresc. Ceea ce organiza din cînd în cînd căminul cultural era insuficient. Voiau de asemenea să se întîlnească, să discute. Ce vorbeam eu sau alții cu ei pe uliță nu putem spune că reprezenta cadrul dorit, al unor dezbateri profund educative, cu participarea generală, deoarece rezultau din întîlniri întîmplătoare, nu erau activități organizate. Am început să-i invităm la acțiunile organizațiilor U.T.C. ale elevilor, la adunări ale lor, la acțiuni de muncă patriotică pentru înfrumusețarea comunei. Am trecut la organizarea săptămînală de seri distractive ale tineretului, joia, cu sprijinul cadrelor didactice și al elevilor. Prezentam acolo un program cultural variat, le comentam și unele evenimente politice. Am început să vedem cum, o dată cu elevii, veneau și din ce în ce mai mulți tineri țărani. Apoi ne-am pus problema organizării de noi echipe artistice, la care să participe și țăranii cooperatori. S-a înființat o formație corală. Alături de tinerii din instituții a fost nevoie și de țărani. Au venit. Am ajuns să avem și o formație de teatru, unde numai jumătate din membri sînt cadre didactice, ceilalți vin dintre tinerii de la C.A.P. În sfîrșit, abia după toate aceste acțiuni concrete și altele, am ținut și adunarea generală. Activități de organizație existau, dar lipsea tocmai una esențială, cu a cărei absență tinerii nu s-au putut împăca.

Deci, pînă atunci noi greșisem, comitetul comunal, considerînd că trebuie început cu convocarea la o ședință, înainte de a convinge prin fapte concrete că aceasta este necesară, ca un cadru de discuție, de inițiativă, pentru ca tinerii cooperatori să-și propună acțiuni și activități proprii.

Fiecare etapă în pregătirea și desfășurarea dezbaterilor trebuie să exprime sentimentul nostru de autori

CONSTANTIN NICHITA, Fabrica „Reconstrucția" Piatra Neamț:

În timpul desfășurării adunărilor generale se petrece, implacabil, un fapt: cei care iau cuvîntul sînt foarte puțini la număr, atmosfera e monotonă, cei mai mulți sînt absenți la cele ce se întîmplă în prezența lor. Oricine va încerca să explice această situație anormală, va ajunge pînă la urmă să se gîndească la felul în care se realizează pregătirea adunărilor, să constate că ea provine tocmai din deficiențele ei. Bineînțeles, de fiecare dată, cînd este cazul să fie ținută o adunare membrii biroului întocmesc materialul ce va fi prezentat dezbaterii. Apoi se face convocatorul în care se anunță și tema. Atît se face pentru cei mai mulți tineri, doar pentru 3—4 uteciști lucrurile nu stau așa. Pe ei membrii biroului îi consultă despre dorințele tinerilor, despre ce să se spună în adunare, și în special li se cere să ia cuvîntul. Ceea ce și fac. Celorlalți nu li se acordă același tratament, ei aflînd mai în amănunt despre ce va fi vorba abia în adunare, atunci cînd se desfășoară. Întotdeauna în materialul redactat de biroul U.T.C. se spune că el a fost elaborat pe baza consultării tinerilor. Or, tinerii, de fapt, sînt cîțiva — acei 3—4 de care am pomenit. Ei sînt consultați, tot ei vorbesc și în adunare împreună cu cei din birou. În rest, ceilalți fac act de prezență. La sfîrșitul fiecărei adunări membrii biroului încep să se plîngă că tinerii sînt pasivi, că nu iau cuvîntul, încearcă să convingă lumea că nu știu de ce stau lucrurile așa. Păi, tocmai modul în care procedează este cauza pe care o caută. Dacă s-ar preocupa de toți uteciștii, așa cum o fac doar cu cîțiva, situația s-ar schimba radical și n-ar mai avea motive să se plîngă la sfîrșitul adunărilor de greutăți pe care și le creează lor și întregii organizații.

IOAN ROȘU, comuna Valea Ursului, județul Neamț:

Buna desfășurare a adunărilor generale depinde și de calitatea materialelor supuse dezbaterii. Nu pot să nu recunosc că adeseori și în multe organizații din comună ele sînt superficiale, neinteresante, generale. Din această cauză tinerii care participă la discuții sînt puțini la număr, iar cuvîntul lor se păstrează în tonul materialelor, fără o țintă precisă, concretă, apropiată lor. O vină o poartă și reprezentanții organizațiilor care le întocmesc. Pe deasupra, materialele nu sînt cunoscute de uteciști înainte de adunare, astfel încît ei să vină la dezbatere în deplină cunoștință de cauză. Am luat hotărîrea ca la întocmirea referatelor informărilor și celorlalte materiale să participe cît mai mulți tineri, mai ales din cei ce nu fac parte din birourile și comitetele U. T. C. Aceasta dă un plus de competență redactării materialelor, care vor prezenta realitatea mai complet și mai adevărat decît am făcut-o pînă acum. Modalitatea respectivă mai oferă un cîștig în afară de cel al unei mai intense, mai active participări la cuvînt în adunare. Ea poate fi un bun mijloc de mobilizare a tinerilor. Am putea depăși simpla mobilizare a prezenței fizice la adunări, asigurînd discuțiilor un teren mai potrivit de manifestare, tinerii cunoscînd în amănunt nu doar despre ce se va vorbi în adunare, dar că își vor analiza și dezbate propriile lor aprecieri și concluzii în legătură cu activitatea pe care au depus-o. Întocmirea colectivă a materialelor duce la întărirea spiritului colectiv de muncă, lărgește participarea democratică a uteciștilor la conducerea organizației lor. Ceea ce, de fapt, și trebuie să exprime adunarea generală.

ȘTEFAN ȘTEFU, Unitatea de exploatare și industrializarea lemnului „Nehoiul"-Buzău:

La noi, nu trebuie să se facă „mobilizări" insistente pentru desfășurarea adunării. E în firea lucrurilor, a devenit o necesitate, pentru că în acest cadru uteciștii știu că se va discuta interesant, că vin invitați din partea conducerii, din secții, că pot ridica orice problemă care privește munca, pregătirea lor pentru viață, educația politică, perfecționarea profesională, cultura, sportul etc. Într-un timp erau și la noi greutăți. Dar n-am admis să desfășurăm nici o adunare fiind prezenți numai „majoritatea simplă" a membrilor. Dimpotrivă, am amînat ținerea acelor adunări și am discutat în fața comitetului U.T.C. cu fiecare din absenți despre motivele lipsei, despre ce așteaptă de la adunare și de la activitatea de organizație. Așa i-am și tras la răspundere pe unii tineri indisciplinați, dar am folosit și metode de convingere atentă, am făcut muncă de educație și ne-am îmbogățit și noi felul de a vedea buna organizare a unei adunări generale, aflînd multe opinii și sugestii bune. Am făcut un obicei din a întreba chiar în adunare tinerii: Ce propui? Ce faci? Cum vezi rezolvarea problemelor?

ELISABETA BĂICĂNESCU, comuna Agapia, județul Neamț:

Pentru noi a fost mult timp o greutate de nedepășit ținerea ritmică a adunărilor generale în organizațiile U.T.C. din C.A.P. Aceasta, mai ales, în timpul campaniilor agricole cînd, se știe, toți cooperatorii, deci și tinerii, sînt pe cîmp. Anul trecut, însă, am găsit o soluție potrivită, credem. Împreună cu comitetele U.T.C. din C.A.P. am optat pentru desfășurarea adunărilor chiar la locul de muncă al tinerilor, acolo, pe cîmp. La început au existat rețineri, obiecții, s-au făcut auzite păreri că adunările nu vor fi prea reușite, vor fi formale. Chiar și noi, autorii acestei inițiative, începusem să avem îndoieli. Pînă la urmă ne-am hotărît cel puțin să încercăm, să vedem practic cum vor sta lucrurile. Și trebuie să spun că n-au mers deloc prost, că au infirmat orice îndoială cu privire la posibilitatea bunei lor desfășurări pe cîmp. Din acest punct de vedere locul n-a avut o influență negativă asupra lucrărilor adunărilor respective. Ba, dimpotrivă, i-a stimulat pe tineri care au discutat pe viu problemele care îi preocupau — acelea ale campaniei în care se aflau angajați cu toții. La urma urmei, nu locul unde îți adunarea contează, ci să o poți desfășura și încă cu bune rezultate. Acum sîntem convinși că am făcut bine. De altfel, și în continuare vom proceda la fel. Locul de muncă este cel mai potrivit pentru a stimula interesul tinerilor, sentimentul lor de autori.

...adunarea generală trebuie minuțios pregătită dinainte. Procesul acestei pregătiri presupune o largă consultare a tinerilor, o valorificare atentă a ideilor și propunerilor lor, astfel încît desfășurarea propriu-zisă a lucrărilor adunării să fie rodul gîndirii întregului colectiv, să poată susține că are un singur autor: organizația. Deplina cunoaștere a problemelor ce vor fi abordate, antrenarea uteciștilor atît la semnalarea propriilor neajunsuri cît și la rezolvarea lor sînt elementele care asigură succesul dezbaterilor

Primul pas către adunarea următoare: ce hotărîm acum și cît împlinim din promisiunile făcute

DUMITRU CIOLAC, Întreprinderea „Comuna din Paris" Piatra Neamț:

În privința tinerii adunărilor, avem și noi restanțe datorită absențelor, faptului că tinerii nu răspund apelurilor ce le sînt adresate în acest sens. Sigur că nu poți fi de acord cu o asemenea atitudine, dar cunoscînd mai bine viața organizației o poți înțelege. Este o realitate indiscutabilă că în fața unor uteciști adunările nu se bucură totdeauna de bune aprecieri, n-au prestigiul cuvenit. Dar tinerii nu lipsesc întotdeauna. În adunări tinerii au discutat multe probleme ale muncii lor, ale activității organizației, au venit cu diferite propuneri. Li s-au făcut multe promisiuni, că se va da curs solicitării lor, că se va încerca totul pentru soluționarea problemelor. Nu s-a întîmplat însă nimic din toate acestea. De fiecare dată, totul se lua de la început de parcă nimic nu s-ar fi petrecut înainte. S-au tărăgănat o serie de lucruri ceea ce a dus la discreditarea adunărilor în ochii uteciștilor. Discuțiile au apărut inutile, problemele au rămas pe mai departe în suspensie. Iată de ce nu vin tinerii la adunări, de unde izvorăște dezinteresul față de ele. Li se vorbește mult dar de trecut la treabă nu se trece.

CONSTANTIN CHIUARIU, Întreprinderea „Comuna din Paris" Piatra Neamț:

În adunări se discută, se aduc critici modului în care este rezolvată o problemă sau alta. Adeseori sîntem nevoiți să reluăm discuțiile pe aceeași temă, să criticăm ceea ce am mai criticat odată. Pentru că nu întotdeauna activitatea de după adunare răspunde în practică cerințelor dezbătute. Multe lucruri depind, în această direcție, de felul în care s-a desfășurat adunarea, de ceea ce s-a finalizat prin ea. În activitatea noastră curentă sînt ezitări, căutări, care întîrzie apariția soluțiilor așteptate de tineri. După părerea mea, această situație pleacă de la faptul că în adunări, în afară de hotărîrea verbală de a acționa în sensul dorit de membrii organizației, nu este făcut și un plan de măsuri corespunzător, nu se iau hotărîri concrete de a pune în aplicare cele stabilite. N-am văzut o adunare care să se termine așa. Se reafirmă principiile de acțiune cunoscute și atît. Iar cînd e să înceapă efectiv munca, ne dăm seama că numai asta nu este de ajuns, că mai este necesar ceva. Exact măsurile la care mă refer. Și pînă să le găsim, pînă să le aducem la cunoștința tuturor, pînă să-i mobilizăm pe tineri, vremea trece și vine scadența următoarei adunări. Vrînd-nevrînd trebuie raportate rămînerile în urmă, neîmplinirile. Într-un cuvînt, că n-am făcut ceea ce cu toții dorisem. Ar trebui să ne decidem, în sfîrșit, să curmăm această stare de fapt legînd organic discuțiile din adunare de activitatea care urmează. Iar prima legătură o formează măsurile practice de acțiune ale organizației pentru perioada dintre două adunări.

VALERIU MÎNZALA, secretarul comitetului comunal Săruleşti al U.T.C.:

Frecvența lunară a adunărilor, ca și rostul lor educativ în viața uteciștilor, devin realități și în măsura în care își fac datoria membrii comitetului comunal care lucrează în colectivele respective. Dar dacă în ceea ce mă privește, la centrul de comună acest rol se vede, la organizațiile din cele șase sate aparținătoare el a lipsit. Viața de organizație s-a desfășurat normal doar în școli. Abia mai recent, în perioada adunărilor de dare de seamă și alegeri au intervenit schimbări pe care ne străduim să le menținem și să le sprijinim, în sensul creării permanente a cadrului normal de activitate, prin înfăptuirea acțiunilor înscrise în programul de activități, prin desfășurarea adunărilor generale, a învățămîntului politico-ideologic. Aș vrea să remarc însă că pentru aceasta simțim nevoia întăririi controlului și a îndrumării practice, concrete, din partea activiștilor comitetului județean U.T.C., mai ales în aceste organizații de la nivelul satelor aparținătoare. S-ar veni, astfel, mai mult în sprijinul eforturilor secretarului U.T.C. comunal, care lucrînd el însuși în producție, acoperă cu greu, adesea, cerințele de îndrumare operativă, concretă, la fața locului, ale unui număr mare de organizații răspîndite pe un teritoriu foarte larg. Pentru ca fiecare colectiv de uteciști să-și ducă normal activitatea, ținînd adunările, eforturile secretarului comunal U.T.C. și ale comitetului județean trebuie să se îmbine, să se concentreze în a determina întregul comitet comunal, pe fiecare membru în organizația lui, să lucreze cu răspundere. Înțeleg prin aceasta ca activistul, cu întreaga sa experiență de muncă să aducă îmboldul trecerii la treabă, cum se spune, să dea prin sfaturile și ajutorul său, mai ales, poziții căutărilor noastre, să ne sprijine pentru a birui ezitările. Nu mă aștept să vină cineva să-mi scrie pe hîrtie un plan de muncă sau niște măsuri frumoase dar mă aștept să simt alături umărul cuiva care îmi poate sugera la nevoie căile prin care să transformăm în realitate tot ceea ce ne-am propus.

Calitatea adunării reflectă calitatea întregii activități

Dificultățile organizatorice legate de adunarea generală sînt deci anunțate, dacă ne gîndim bine, din timpul lunilor anterioare, de caracterul întîmplător în care se țin celelalte adunări. Lipsa de ritmicitate, absența unui climat combativ permanent, disoluția treptată a cadrului care să deprindă tinerii cu exercitarea unei datorii statutare, aceea de a-și spune cuvîntul, de a critica și de a-și face o autoanaliză sinceră, conduc pas cu pas și la accidentele amintite de unii dintre participanții la discuția noastră.

Și, pentru că am amintit de dezbaterile adunării generale, iată o a doua categorie de obiecții reieșite din discuțiile publicate astăzi, tratarea — mai degrabă în treacăt în anumite cazuri — a problemelor majore profesionale și sociale ale tinerilor. Nu este, precum se vede din cîteva înscrieri la cuvînt, destul să semnalăm caracterul formal sau lipsa de finalitate a problematicii pusă în discuția adunării generale, ci să trecem în mod constructiv și consecvent la analiza faptelor, la urmărirea propriilor hotărîri.

O a treia categorie de obiecții relevate de cei înscriși astăzi la cuvînt decurge direct din ceea ce am afirmat acum. Căci în depășirea neajunsurilor amintite, tratarea responsabilă a cerințelor reale ale tinerilor pe terenul de manifestare pe care îl oferă atît de generos adunările generale, reprezentanții uteciștilor trebuie să-și facă mai eficientă prezența în organismele economice și sociale din care fac parte ca și în mijlocul tinerilor, de altfel — iată printre altele, încă o soluție care i-ar apropia pe tineri de formele prin care organizația nu numai că li se adresează, dar își propune să-i influențeze, adunarea generală fiind numai una dintre modalitățile educative principale la care ne referim.

Respectarea ritmicității, tratarea aprofundată a problemelor majore, prezența activă a reprezentanților săi, sînt numai trei căi care, coborînd în viața organizației, consolidează înseși instrumentele intervenției acesteia, structurîndu-le sensul pozitiv. Acest lucru devine posibil prin schimbarea calității muncii organizației din chiar ziua și zilele următoare. Este adevărul pe care l-au subliniat cu insistență toți participanții la ancheta noastră.

Pagină realizată de MIRCEA TACCIU, TRAIAN GÎNJU și ION TRONAC

350 de ani de la naşterea lui Moliére

CREATORUL UNUI COSMOS DE PROTOTIPURI UMANE

de EDGARD PAPU

Anul acesta marchează trei veacuri şi jumătate de cînd s-a născut fiul unui tapiţer din Paris care avea să devină cel mai mare comediograf al popoarelor moderne şi poate al lumii întregi. Este **Jean Baptiste Poquelin** cunoscut sub numele de **Molière**, personalitate genială care nu s-a bucurat de o viaţă prea lungă (1622—1673) dar pe care a umplut-o de realizări epocale. Îmi permit aici analogia cu o altă cunoscută şi strălucită figură de mai tîrziu, analogie care ne relevă cîudata coincidenţă ce uneşte marile spirite înrudite în unghiul aceluiaşi destin. A trăit exact acelaşi număr de ani ca şi Balzac, cincizeci şi unu. A murit tot de o moarte subită, neaşteptată şi tot prăbuşit eroic în mijlocul activităţii, sub presiunea aceleiaşi munci istovitoare de creaţie. A făurit şi el cu anticipaţie o „comedie umană" în care societatea timpului său ne apare sub lumina necruţătoare a ascuţişului critic. Ca şi numele de Balzac, cel de Molière nu trezeşte reprezentarea unui om, ci a unui cosmos, a unei lumi pline pînă la refuz de prototipuri umane.

Personajele comediilor, asemenea autorului lor, depăşesc sfera identităţii individuale şi îşi însuşesc statutul noţiunilor generale cu care ne orientăm exemplar în ordinea umană. Ele se anunţă nu ca oameni particularizaţi ci ca entităţi, ca existenţe absolute, cum ar fi vicile şi virtuţile. Harpagon sau Tartuffe nu **au** păcatul avariţiei sau respectiv al ipocriziei ci **sînt** însăşi avariţia şi însăşi ipocrizia. A face ca, de secole întregi să se întrebuinţeze, prin autonomasă, un nume creat de scriitor în loc de o noţiune generală la gradul ei suprem, constituie cea mai mare victorie pe care şi-o poate dori orice alt scriitor. Înseamnă că el se poate substitui cu însăşi forţa creatoare a naturii, însă fără risipa ei, adunînd toate datele răzleţe de acelaşi fel într-un singur simbol concentrat, aşa cum vaporii împrăştiaţi invizibil în atmosferă se adună cu toate elementele lor, în imaginea văzută, palpabilă, a apei. Poetul desfiinţează distincţia dintre noţiunea abstractă şi exemplul concret, aducîndu-le pe amîndouă la coincidenţă în una şi aceeaşi întruchipare vie, dar cu valoare de idee atotcuprinzătoare. El concurează aci — ca o altă forţă creatoare — însuşi modul paralel de creaţie al naturii.

Vrem adică să spunem că Molière, în expresiile culminante ale artei sale, nu este un simplu **reproducător** al produselor naturale, ci un **creator** de modele, care nicăieri în natură nu pot fi aflate la acelaşi grad de extensiune şi intensitate. Un Harpagon nu se întîlneşte efectiv în realitate. Oriciţi zgîrciţi am cunoaşte în viaţă nici unul n-ar ajunge pînă la o atare stare de paroxism încît să se bănuiască şi pe el însuşi că şi-a alienat un obiect, ca în vestita scenă cu furtul casetei din **Avarul**. Evident că aceasta nu este o scenă reală sau măcar posibilă aevea, fiindcă aci nu mai acţionează un avar sau altul, aşa cum îi întîlnim noi consecutiv în natură, ci avariţia însăşi pe care nu o vedem, fiindcă este o noţiune generală şi abstractă; cel mult îi recunoaştem unele reflexe, materializate în anumiţi oameni. Or, Molière prin aceasta este mare şi întrece natura, propunîndu-i el modelele, prin faptul că ne face să **vedem** zgîrcenia, şi anume în volumul ei integral de **idee**, aşa cum nu se manifestă ea la nici un individ. Şi totuşi nu o percepem cu titlu de personificare alegorică, ci ca personaj viu, mai viu decît oricare altul pe care îl putem cunoaşte în natură. Aceasta fiindcă şi clocotul imens al pasiunii sale, adică al apariţiei în cuprinsul ei integral, conţine un mai mare potenţial de **realitate** decît tot ceea ce înregistrăm noi ca efectiv existent.

Pe lîngă această pătrundere în intensitatea unui fenomen, Molière a rămas ilustru şi printr-o uriaşă îmbrăţişare în extensiune. Cele 33 de comedii ale sale însumează o întreagă lume, disecată atent cu neegalata lui causticitate. Satira sa puternică se aplică la clase sociale, la relaţii de familie, la categorii de vîrstă, de sex, de profesiune, de modă. Stupiditatea, îngîmfarea şi abuzul nobiliar sau parvenitismul şi simţul de acaparare burghez îşi află un interpret magistral în Molière. Imoralitatea relaţiilor de familie la ambele clase, lipsa de coeziune, prin care fiecare membru al ei se află în luptă cu celălalt, urmărind aproape orb numai propriul interes egoist îşi capătă iarăşi o trasare definitivă în opera sa. Apoi pe planul profesiunilor sau numai al simplelor preocupări vide şi veleitare, sarlatania medicilor, îngustimea stupidă a juriştilor, pedantismul pseudo-filozofilor, vanitatea umflată a pseudo-poeţilor, se văd toate conturate, cu o precizie şi cu o siguranţă uimitoare, de acidul tare al satirei sale. Femeile cu situaţii privilegiate nu sînt nici ele cruţate: Molière ne introduce ferm în golul lor sufletesc, făcîndu-ne să distingem afectarea fie a modei „savante", fie a celei „preţioase". Iarăşi numai Balzac va fi singurul care îl va egala în acest temerar efort de exploatare a unei lumi moralmente deficientă. Numai oamenii din popor vor fi singurii inteligenţi, oneşti, integri, capabili a se devota pentru altul.

Personalitate complexă, nimeni nu ştie să rîdă mai intens decît Molière şi, în acelaşi timp, nimeni nu este mai nefericit de faptul că **trebuie** să rîdă. În felul acesta, comicul adînc al poetului se întîlneşte în zona străfundurilor sale cu tragicul. Comicul lui Molière nu se revarsă numai în cascade sonore, ci se şi înfundă în gînd, în profunzimea gîndului, de unde hohotele sale se aud înăbuşit cu rezonanţa plînsului. Se ştie că extremele totdeauna se ating. Or, comicul lui Molière este extrem, ajungînd pînă la ultimul capăt posibil al acestei categorii, punct care n-a mai fost încă atins de nimeni, decît poate numai în mod cu totul izolat de Machiavelli în **Mandragora**. Epuizînd în intensitate toate resursele acestui gen, el străbate pînă la confinele lui, pînă la vama cu tragicul, care nu numai că îşi deschide propria perspectivă, dar îşi şi trimite reflexe accentuate în opera sa.

Desigur că dramaturgia universală a mai cunoscut relaţii apropiate între aceste două categorii opuse, însă în orizontală nu în verticală, ca la Molière, iarăşi cu excepţia ipotetică a **Mandragorei**. În drama romantică, bunăoară, tragicul sălăşluieşte alături de comic, pe acelaşi plan; la Molière el îşi are sediul **sub comic**, în verticală. Poetul sondează pînă la cota extremă a registrului ilustrat de geniul său, pînă cînd dă de alt strat în geologia fiinţei umane, strat pe care şi-l absoarbe disimulat, adică nu ca specialitate declarată a genului, ci ca însinuare difuză dar stăruitoare a unui fond grav şi amar. În realitate, Molière era un mare deceptionat de epoca pe care trebuia s-o trăiască. De aceea şi rîsul său, care ne strînge inima, este cel mai adînc din cîte au răsunat vreodată.

CURIERUL NOSTRU DE SÎMBĂTĂ

De la OM la OM

de ION BĂIEŞU

Marian Teodorescu, Buzău: *„Mi-au plăcut de cînd mă ştiu seriozitatea, lucrurile mari, chibzuite şi frumoase, am fost tot timpul conştient de sensul cuvîntului viaţă. La 19 ani am primit carnetul roşu de membru de partid şi de atunci mi-am dat seama că rolul şi menirea mea pe lume au crescut. Acum sînt în armată, unde îmi îndeplinesc datoria faţă de patrie, faţă de popor, faţă de mine însumi, ca cetăţean. Aici am înţeles că nu eşti responsabil doar faţă de tine însuţi, ci faţă de întreaga societate. Am citit într-una din rubricile trecute o scrisoare a lui Cornel Paraschiv, care îşi afirma din nou concepţiile lui în legătură cu căsătoria, canoanele lui, revenind cu o propunere mai veche. Cred că riposta pe care i-aţi dat-o a fost meritată. El se crede probabil un romantic, dar romantismul lui este fals, rupt de viaţă. Propunerea lui de a se înfiinţa acele case de întîlnire unde tinerii dornici să-şi întemeieze o căsnicie să se cunoască, mi se pare josnică şi împotriva principiilor noastre. De unde poţi să ştii cu ce gînduri intră acolo necunoscuţii respectivi, cum se poate realiza într-un asemenea cadru artificial o cunoaştere temeinică? O astfel de idee contravine principiilor educaţiei socialiste pe care trebuie să o primească fiecare tînăr. Acesta trebuie să-şi găsească soţia în fabrică, la locul de muncă, pe băncile şcolii sau facultăţii, la o casă de cultură, la un club, la o seară literară, adică în adevăratele lăcaşuri ale seriozităţii, şi nu în aceste „case de întîlniri", tipice societăţii capitaliste. Aceasta este părerea mea".*

Şi a noastră.

Anca Armaş, Bucureşti: „Sînt elevă în clasa a X-a la un liceu teoretic din Capitală. Am 18 ani şi sînt utecistă. Alte amănunte despre mine: sînt infirmă; învăţ bine şi scriu poezii. Am scris pînă în prezent cinci sute. Vă trimit cîteva. Care e părerea dv.?"

O părere bună, dovadă că am ales una pentru publicare.

Proces

Domnilor juraţi,
luaţi loc, vă rog,
căci astăzi vom judeca
crima unei deziluzii.
Apărarea şi acuzarea
vor avea cuvîntul.
Faptele le cunoaşteţi.
Încă de la început
vinovata, aici, de faţă.
a făptuit crima
cu premeditare.
În timp ce iubirea
mă făcuse fericită,
deziluzia mi-a ucis un
vis
Curtea de judecată
s-a consultat
şi, găsind dezluzia
vinovată,
a condamnat-o la moarte.
Ce bine ar fi dacă
fiecare din noi
şi-ar condamna deziluziile
la moarte.

V. Adela, judeţul Gorj: Trimiteţi numele întreg şi adresa şi vom încerca să vă sprijinim.

G. Angela, judeţul Covasna: Încercaţi să uitaţi incidentul. Nu există altă soluţie.

Carmen Focşa, Bucureşti: Am recomandat poeziile dv. revistei „Luceafărul". Sînt bune.

Lupaş Ioan, Cluj: Mă întrebaţi dacă e bine ca un tînăr sau o tînără să le destăinuiască părinţilor prima lor dragoste. Da, e bine. Desigur, totul depinde de relaţiile dintre cele două părţi. Depinde cum şi-au educat părinţii copiii şi cum şi-au educat copiii... părinţii.

Lia, judeţul Olt: N-am înţeles întrebările dv. Una e literatura, alta e viaţa. Nu e bine să le amestecăm complet.

Un copil necăjit, judeţul Cluj: „Are dreptul un părinte să-şi bată copilul? Are părintele obligaţia să-şi bată copilul? Poţi să schilodeşti un copil în bătaie cu argumentul: „eşti copilul meu şi nu dau socoteală la nimeni de ce fac cu tine!" „Este bătaia ruptă din rai?"

Bătaia nu poate fi ruptă din rai, atîta vreme cît existenţa raiului nu a fost verificată, iar un părinte nu are dreptul să-şi schilodească copilul în bătaie. Dacă el şi-a pierdut minţile şi crede că poate face ce vrea cu copilul lui, există legi scrise şi precise care-l pun la punct. Asta nu înseamnă că dumneata, copilul bătut, trebuie să-l dai în judecată. Poţi sesiza însă Autoritatea tutelară de pe lîngă consiliul popular, care ştie cum să procedeze în astfel de cazuri.

Viorel Nicolae, Sibiu: Ne propuneţi să rezervăm în cadrul rubricii un colţ în care să apară adrese ale tinerilor care doresc să corespondeze între ei. Probabil c-o să facem şi asta. Ne mai gîndim.

Ţuţuianu Gavril, Arad: propunerea dv., ca Televiziunea să reprogrameze şi în cursul dimineţii unele seriale, pentru a fi văzute şi de muncitorii care lucrează în schimburile doi şi trei, am înaintat-o unde trebuie. Adică conducerii Radioteleviziunii.

Prof. Victor Rusu, Tr. Severin: *„Din ce în ce mai frecvent, auzim în jurul nostru formulări de felul acestora: „Este artist în meseria lui", „Dansează cu mîngea", „A evoluat la bară cu graţie de balerină"...*

De ce alegem arta drept termeni de comparaţie cînd vrem să ne comunicăm expresiv admiraţia noastră pentru măiestria cu care un strungar descoperă contururi nebănuite în inima metalului, pentru valoarea unui fotbalist, pentru calităţile fizice excepţionale ale unui gimnast? Nu sînt cumva forţate, neavenite, asemenea asociaţii?

Dintotdeauna, aspiraţia spre desăvîrşire şi armonie a fost proprie omului. El a încercat să se autodefinească în raport cu lumea înconjurătoare, asupra căreia a acţionat perpetuu cu braţele, cu inteligenţa, cu fantezia, cu sensibilitatea sa.

Îngînind la coarnele plugului un cîntec de dor sau cioplind într-un anumit fel un îgheab din trunchiul unei sălcii, cuprinzînd seara, în răscruci, fluierul între degetele înfierate de nelinişti sau încleştînd cu braţele, la trîntă, trupul elastic al vecinului, omul a făcut mereu acelaşi lucru: şi-a afirmat personalitatea. Numai mijloacele diferă de la un caz la altul. Cîntecul, meseria, sportul fiind, deci, unite în esenţă prin condiţia lor de zone în care polivalenţa umană se realizează, asociaţiile mai sus enunţate ni se par cu totul firesti.

În toate activităţile omului, setea sa nepotolită de autodepăşire a indicat arta drept numitor comun al armoniei, fiecare gest al său fiind proiectat pe ecranul ei sensibil.

În rîndurile de faţă ne propunem să racordăm generoasa risipă de energie a fotbalistului la volutele artei autentice.

Orice mare artist, transfigurînd inspirat realitatea, îşi propune să o restituie emoţionant semenilor prin intermediul unor imagini artistice sugestive. Căruia dintre noi nu-i stăruie răscolitor în amintire vuietul neîntrerupt al stadioanelor ridicate în picioare de către o execuţie tehnică magistrală? Explozia afectivă generată de un vole fulgerător nu atinge, desigur, factura elevată, rafinamentul şi subtilitatea mutaţiilor intime iscate de lectura unui sonet de Petrarca. Ea reprezintă, totuşi, o trăire intensă, a fost produsă de un semen al nostru, cu strunele vii, febrile, ale muşchilor săi zvîcnind armonios spre izbîndă. Cît de impresionant, de adînc omenesc este tabloul mulţimilor captivate de mirajul victoriei o pot dovedi, între altele, pînzele celebre ale lui Goya sau Picasso, paginile antologice ale lui Hemingway, mari artişti ai lumii fascinaţi de tumultul coridelor.

Emoţii ieftine, primare, se poate replica, care nu au nimic comun cu emoţiile estetice... Şi, apoi, mesajul... Ce ne poate comunica, în plan simbolic, un stop elegant sau o foarfecă peste cap? Voinţa supremă de a învinge, răspundem, iubirea pentru oamenii care aşteaptă fremătînd răsturnări spectaculoase de scor, aspiraţia fotbalistului de a-şi depăşi condiţia, devenind pentru cîteva clipe, de dragul nostru, om — ciută, om — pasăre... Umanismul acestui mesaj scris cu sudoare de fotbalişti pe dreptunghiul verde al gazonului este transcris, adesea, cu mijloace ce amintesc de acelea ale artei. De ce nu vrem să conferim rang de metaforă plastică detentei de delfin a centrului atacant care finalizează din plonjon, cu capul centrarea înaltă a extremei?

Cei care i-au văzut vreodată pe Mathews, Garincha sau Kopa driblînd se pot întreba, pe bună dreptate, de ce dinamica derutantă, plină de fantezie a picioarelor lor nu poate fi socotită un dans superb pentru admiratorii traiectoriilor balonului rotund.

Pentru a atinge culmile măiestriei sportive, asemenea artistului, un mare fotbalist trebuie să cultive cu perseverenţă şi pasiune, ani de zile, aptitudinile native. Sute de ore de antrenament, mii de lovituri libere a executat celebrul Didi „marele dirijor" al echipei Braziliei la patru campionate mondiale, pînă a reuşit să imprime traiectoriei mingii conturul frunzei de stejar. În Suedia a fost de-ajuns să nu mai exerseze cîteva săptămîni pentru a nu-i mai reuşi uimitoarea sa „foglia seca". Ziariştii italieni l-au supranumit pe fotbalistul argentinian Omar Sivori „şahistul". De ce? Pentru a-şi „regla tirul", vedeta internaţională de 24 de carate, înţelege să şuteze ore întregi, acasă, într-un zid împărţit în pătrate cu latura de un metru. De la o distanţă de 11 metri, Omar Sivori „ochieşte" acum cu mingea în orice pătrat vrea.

Poeţii îşi surprind cititorii cu imagini artistice inedite, pe care le descoperă cu forţa lor asociativă febrilă în ore de veghe şi trudă. Şi Rivera sau Corso, Bobby Charlton sau Law, Albert sau Bene, Edu sau Djalma Santos pregătesc surprize pentru partidele viitoare în cadrul intenselor ore de antrenament.

Că execuţiile tehnice spectaculoase nu sînt nişte „floricele gratuite" o atestă şi una dintre mărturiile maestrului emerit al sportului, Ion Voinescu, făcută după ce a traversat, ca reprezentant al fotbalului românesc, Brazilia: „Într-un meci cu o formaţie locală fără nume, la un moment dat, un atacant a zvîcnit după o centrare înaltă. A stopat mingea pe vîrful bocancului, a descris cu ea (o lipise de gheată!) o traiectorie în aer şi a aruncat-o în plasă. Tribunele delirau. Atacantul recursese, însă, la acest procedeu tehnic care a entuziasmat pentru a cîştiga cîteva fracţiuni de secundă, ce ar fi făcut posibilă intervenţia unui apărător adversar".

În tensiunea marilor dispute, fantezia şi inteligenţa fotbaliştilor creează, deci, descoperind superbe imagini ale vitalităţii şi robusteţii sufleteşti. Din păcate, confundăm, adesea fotbaliştii cu nişte fiinţe bine dotate fizic şi doar atît, care aleargă pentru a ne oferi „plăceri ieftine, deconectante".

Sudoarea care le înnobilează tricourile obligă, însă, la o amendare hotărîtoare a acestei optici minimalizatoare, care reduce la dimensiuni caricaturale profilul spiritual al artiştilor balonului rotund".

Un frumos omagiu adus fotbaliştilor. Vă mulţumesc. Mulţi dintre ei merită astfel de cuvinte

umor

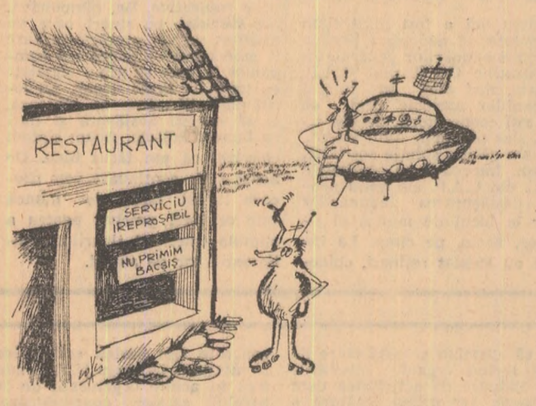

XQY 2, vino repede, am găsit un restaurant nemaipomenit!...

Desen de O. COVACI

— Are unchiu' doi fiăcăi...

Desen de ŞT. COCIOABĂ

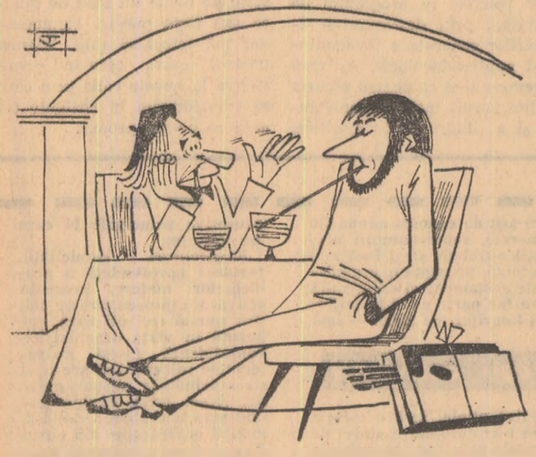

— Dacă pictura nu te atrage, de ce nu te apuci de altceva?
— Prea tîrziu: critica m-a consacrat...

Desen de V. TIMOC

SIGUR CĂ E GREU...

(Urmare din pag. I)

Un univers întreg care se concentrează într-o zi a soarelui şi chiar aşa, „rupţi de lume" oamenii recepteazâ şi cunosc lumea pe căile lor sensibile, de mare înţelepciune şi înţelegere, distanţele pentru ei nu contează, oamenii pot să vină şi să plece de aici, din sat, dar despre fiecare se ştie esenţialul, i se vede înscris destinul în priviri, se ştie dacă-i om adevărat sau nu, dacă e om drept sau nu... Că ei toţi, ilvenii, sînt oameni drepţi, au o vorbă de „bună ziua" mai altfel, ei se salută cu „voie bună". Îşi urează, la venire şi plecare „voie bună"...

— Cum, matale eşti taman de la Bucureşti? mă întreabă bătrînul la care locuiesc. Il cunoşti pe Gheorghe a lui... şi-mi dă un nume din sat.

Nu-l cunosc, şi... mărturisesc cu jenă.

— Nu se poate, se supără bătrînul. E de-aici, din Ilva, şi a stat şapte ani la Bucureşti... Cum de nu-l ştii? Ori mata nu eşti de pe acolo?

Încerc să-l conving cît de mare-i Capitala, dar bătrînul se ţine tare, ce contează, parc-ar spune, el n-a ieşit niciodată din Ilva, şi orice alt loc din lume nu poate fi nici mai mare nici mai frumos ca al lui...

★

Seara, la Căminul cultural îi cunosc, în sfîrşit, pe toţi profesorii comunei. Nu este o întîlnire anume, seară de seară aici se adună tinerii, vin de la Ivăneasa şi Poiana Cătunelor, sînt repetiţii la cor, la echipa de teatru, la taraf... Şi chiar dacă nu sînt activităţi anunţate ei tot vin, biblioteca este un fel de club al lor, al tuturor tinerilor din comună...

În toamna aceasta, au venit, prin repartiţie, şase învăţători. Cinci fete şi un băiat. Cea mai tînără, Cornelia Manta, are 20 de ani şi este clujeancă. Îmi povesteşte zîmbind despre primele ei zile la Ilva Mare. Nu văzuse niciodată atîţia munţi de-odată şi s-a cam speriat. Apoi, totul a început să se liniştească; i-a cunoscut pe oameni, pe copiii lor şi elevii ei, a văzut că are mult mai mult să-i înveţe decît îşi închipuia...

Toţi sînt dornici să-mi povestească impresiile despre sat, despre primele săptămîni de meserie...

Încerc să aflu dacă le este greu la acest început de drum. Mă tem ca întrebările mele, uneori prea curioase, să nu-i oblige să-mi dea răspunsuri formale.

— Greu? Foarte greu mi-a fost, îmi spune Nicolae Pralea. Nu încrederea copiilor este dificil de cîştigat, ci a oamenilor maturi. Ei ne judecă mai întîi. Eu credeam că voi avea mai mult timp liber, dar acum descopăr că am un program foarte încărcat. Fac repetiţii cu formaţia de viori, oamenilor de aici le place grozav să cînte, avem o echipă de teatru şi trebuie să alegem o piesă pe placul sătenilor... Mai şi citesc, îmi pregătesc lecţiile...

Sorin Alexandrescu este de mai multă vreme în comună. A terminat „Naturalele" la Cluj. Îl întreb dacă nu i-a venit niciodată gîndul să plece de aici, fiind clujean s-ar fi putut aranja undeva... Mă priveşte mirat. De ce să plec? — îmi spune, şi aici trăiesc oameni ca oriunde, şi aici sînt copii care vor să ştie foarte multe... Greutăţi avem destule, povesteşte el, vrem să facem un laborator bine utilat, să cumpărăm strunguri pentru orele practice... Treptat, le vom realiza pe toate...

Există la fiecare dintre aceşti tineri profesori un „noi" deosebit, un plural de includere a lor într-o colectivitate, într-o lume care i-a asimilat şi pe care au asimilat-o. Îi urmăresc, seara, stînd de vorbă cu sătenii, oamenii îşi ţin respectuoşi căciula în mînă, chiar dacă unora, celor foarte tineri, le spun pe nume, ei sînt, totuşi dascălii satului...

Pe un perete, un panou festiv mi-i prezintă pe primii 20 de copii care au absolvit, în primăvară, clasa a X-a şi pe cei 12 profesori care i-au învăţat... Toţi sînt foarte tineri, le urmăresc, în fotografii, zîmbetul uşor amuzat, pentru unii este prima fotografie de profesor...

Cum se poate trăi aici, într-un sat care pare desprins de lume? — îi întreb iarăşi pe profesori. Ei mă privesc nedumeriţi de insistenţa mea. Ne-am acomodat, îmi spun ei, şi înţeleg că această acomodare nu înseamnă deloc renunţare la ceva, nu înseamnă nici rutină şi nici plictiseală... A te acomoda presupune înţelegerea exactă a îndatoririlor profesionale şi nu numai a celor profesionale. Sigur că este greu, îmi spuneau profesorii, sigur că viaţa noastră de zi cu zi nu seamănă cu cea a colegilor noştri de la oraş; dar poate tocmai de aceea este mai interesantă, mai inedită. Simţi că eşti folositor oamenilor, ei te investesc cu răspunderi deosebite, aşteaptă de la tine clarificarea atîtor probleme care-i frămîntă, aşteaptă să le dovedeşti, prin propria-ţi viaţă, că vrei să-i ajuţi, să-i cunoşti...

Aş numi procesul intim al acomodării — integrare socială şi dacă ar fi să descompun în amănunte de viaţă, drumul parcurs spre înţelegerea profundă, reală a menirii de om, de intelectual, aş începe cu vorbele lui Sorin Alexandrescu, tînărul acesta de 27 de ani pentru care pluralul de integrare în colectivitatea satului a devenit, firesc, destinul său, cu perspective şi vise, cu gînduri care pornesc de la oameni spre el şi de la el spre oameni...

— Poate e nevoie să te respecţi, înainte de toate, pe tine însuţi, îmi spune el. Fiecare dintre noi avem obligaţia să ştim de ce sîntem în stare...

Şi verificarea lui, a lui şi a celorlalţi tineri profesori din comună a început aici, în satul acesta risipit printre munţi, unde satisfacţiile în munca cu oamenii vin mai greu dar mai adevărat, pentru că aici rămîi în memoria tuturor cu mult mai multă putere...

Cum se poate trăi aici? întreb din nou şi pentru absolventul acela din Timişoara şi pentru alţii care şi-au pus asemenea probleme. Nimeni nu începe să-mi facă teorii şi demonstraţii, nimeni nu mi se plînge sau nu mi se laudă, viaţa are cadre obişnuite, nici o zi fără problemele ei, nici o problemă fără perspectiva ei de rezolvare... Există o tărie în toate, o tărie de caracter şi de omenie, de demnitate şi de sentiment al datoriei. Cum ajungi la înţelegerea acestor lucruri? Cum accepţi, cu firescul marilor adevăruri ale vieţii că pretutindeni, în orice colţ îndepărtat de ţară, oamenii au nevoie de oameni? Că aceşti tineri intelectuali pe care ţara îi pregăteşte, sînt aşteptaţi oriunde, cu nerăbdare şi încredere? Poate e greu de pătruns mecanismul sufletesc cu care începe destinul drept, înscris demn în istorie, al unor asemenea tineri conştienţi de răspunderile deosebite ale generaţiei lor. Poate e greu de vorbit despre aşa ceva, căci cuvintele sînt totdeauna mult mai puţin expresive decît însăşi viaţa. Dar te bucuri că asemenea oameni există. Asemenea tineri pentru care marile întrebări ale profesiunii, ale viitorului şi realizării lor încep nu înainte de a accepta, conştienţi şi responsabili, o realitate, ci abia după, atunci cînd sînt puşi s-o transforme, s-o modeleze. O realitate în care ei rămîn ancoraţi cu putere, cu credinţa în forţa lor de a o dirija spre mai bine.

Popas la Piatra Arsă din Bucegi
Foto: PAVEL TÎNJALĂ

ASIMILAREA NOILOR PRODUSE

(Urmare din pag. I)

Orice derogare va constitui un semnal de alarmă a cărui recepţionare va fi urmată firesc de căutarea şi găsirea soluţiilor capabile să conducă la eliminarea ei astfel încît să poată fi asigurate condiţiile unui ritm alert de muncă în deplină concordanţă cu imperativele pe care sîntem chemaţi să le materializăm.

După cum spuneam la începutul acestor rînduri am considerat firesc să-mi opresc cu precădere atenţia asupra modalităţilor prin care noi, organizaţia U.T.C., integrîndu-ne eforturilor generale ne-am propus să intervenim în sprijinul rezolvării în bune condiţii a celor două probleme extrem de dificile cu care se confruntă colectivul nostru în acest an. Aceasta nu înseamnă, bineînţeles, că aria de cuprindere a acţiunilor noastre se rezumă doar la cele enunţate. În trimestrul I se vor desfăşura fazele de masă ale concursurilor profesionale destinate strungarilor, frezorilor şi lăcătuşilor... precum şi competiţia intitulată sugestiv „Între metronom şi protecţia muncii". Pe tot parcursul anului magnetofonul, gazetele Tineretul şi producţia vor constitui instrumente utile de lucru în combaterea indisciplinei, a rebuturilor, absenţelor sau nerespectarea fluxului tehnologic. Intenţionăm ca anul 1972 să fie un an în care spiritul combativ, intransigenţa faţă de deficienţe să se manifeste pregnant astfel încît organizaţia noastră să devină o şcoală de educaţie comunistă prin muncă şi pentru muncă a tinerilor în adevăratul sens al cuvîntului, sprijinul nostru la realizarea sarcinilor de plan al uzinei să fie cît mai eficient.

VIITORUL DETERMINĂ PREZENTUL

Orientări în ştiinţă şi tehnologie în următoarele trei decenii

de dr. ing. VICTOR CALCAN
şef de sector la Consiliul Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie

● Existenţa umană numără circa 800 de generaţii — majoritatea bunurilor de care ne servim a apărut însă în timpul generaţiei noastre ● Resursele nu mai limitează progresul — omul creează resurse noi conforme cu deciziile sale ● Viitorul condiţionează prezentul într-o măsură mai mare decît trecutul ● Omul se va instala în cosmos şi în mediul subacvatic ● Consecinţele dezvoltării informaticii asupra învăţămîntului ● Cel puţin o dată în viaţă ne vom schimba profesia.

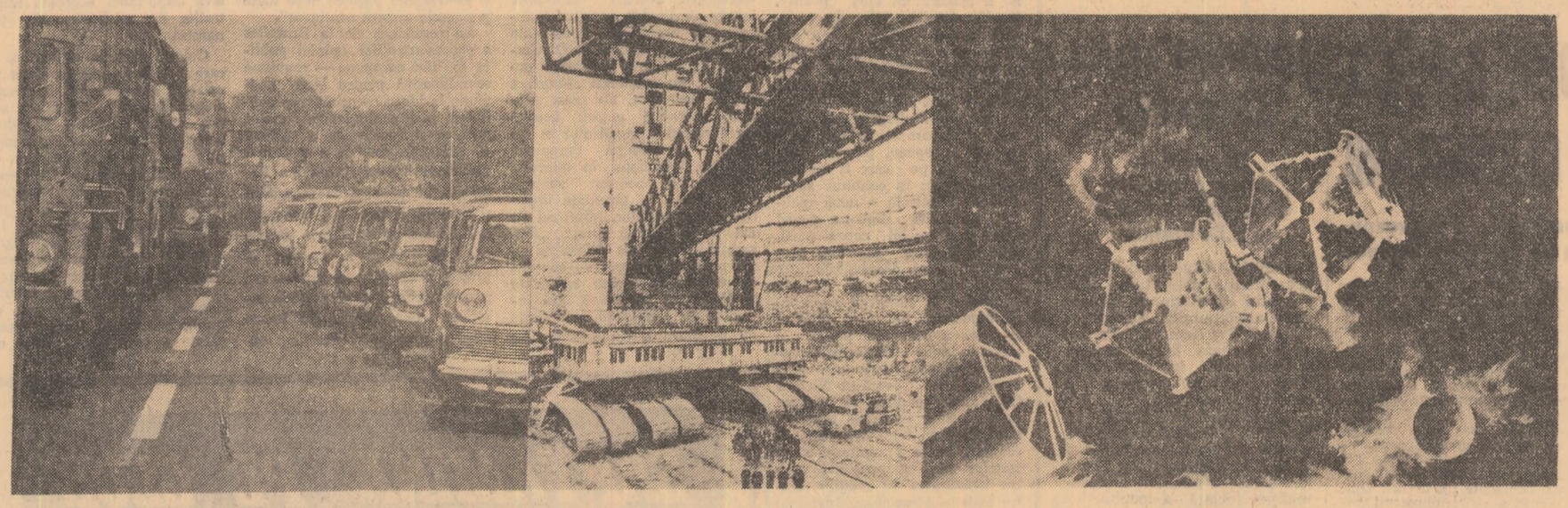

NOI, CEA DE-A 800-A GENERAŢIE...

Amploarea, dinamismul şi conţinutul procesului contemporan de dezvoltare a civilizaţiei reflectă în mod pregnant penetraţia masivă a ştiinţei în toate sectoarele vieţii sociale, mobilitatea extraordinară a progresului tehnic. Aprecierea evoluţiei ştiinţei şi tehnicii a dobîndit, de aceea, un rol preponderent în prefigurarea dezvoltării economice şi sociale viitoare, nivelul general al ştiinţei şi tehnologiei condiţionînd, tot mai mult, gradul de eficienţă şi de competitivitate al oricărei economii moderne.

Pentru a ilustra ritmul accelerat de dezvoltare a civilizaţiei contemporane, vom aminti că schimbările revoluţionare în existenţa umană pe pămînt — estimată la 800 de generaţii — s-au produs în timpul celor din urmă. Astfel, scrisul a apărut acum 70 de generaţii, tiparul în ultimele 6 generaţii, iar motorul electric s-a răspîndit pe plan mondial în ultimele două generaţii ; **marea majoritate a bunurilor de care ne servim a fost creată în timpul vieţii noastre**, respectiv în cea de-a 800-a generaţie. Vom întregi această succintă imagine a dinamismului menţionînd că istoria a consemnat relativ recent apariţia ciberneticii şi a calculatoarelor electronice, precum şi pătrunderea cunoaşterii umane în tainele celor doi poli contemporani ai infinitului — atomul şi cosmosul.

Ca urmare, statele se orientează din ce în ce mai evident spre o politică ştiinţifică, economică şi socială planificată pe termen lung, în care resursele disponibile nu mai reprezintă o limită, o „restricţie" în luarea deciziilor, în numeroase cazuri deciziile fiind cele ce conduc la crearea resurselor.

În aceste condiţii, orice decizie cu efecte de durată angajează uriaşe programe de investiţii şi reclamă o reprezentare concretă a viitorului şi, implicit, a evoluţiei ştiinţei şi tehnicii.

CÎTEVA PRECIZĂRI DESPRE PROGNOZĂ

Pentru studierea formelor posibile de dezvoltare şi întrevederea acelei forme căreia îi este asociată probabilitatea cea mai mare se apelează la metode şi tehnici de prognoză, care permit raţionalizarea şi creşterea calitativă a procesului de decizie.

Fără a încerca să dăm o definiţie, vom preciza că prognoza constituie o gîndire prospectivă, urmărind schiţarea imaginii viitorului, asociată cu o analiză retrospectivă pentru consolidarea ipotezelor formulate. Se realizează, în acest mod, o inventariere a variantelor care rezultă ca tendinţă logică din dinamica realităţii sociale şi o ierarhizare a variantelor pentru luarea deciziei optime în planificare.

Faţă de **planuri**, limitate în general la perioade de 5 ani — un cadru temporal prea îngust pentru evaluarea corectă a efectelor deciziilor — **prognozele** au avantajul că vizează orizonturi de timp mai îndepărtate, desfăşurarea fenomenelor şi proceselor fiind anticipată pe perioade de 15—20 de ani şi chiar mai mult. Planificarea modernă îşi amplifică astfel orizontul său tematic şi temporal datorită elementelor de strategie furnizate de prognoze.

Trebuie subliniat însă că prognozele nu pot fi asimilate planului şi nu pot prelua funcţiile acestuia. În timp ce planul este prin definiţie conceptul economic al unei acţiuni viitoare — deci o măsură cu caracter **decizional** de „formare" a viitorului — prognoza aparţine sistemului **informaţional**. Ea poate da opţiunilor de viitor o expresie plauzibilă şi, pe cît posibil, probabilă — respectiv reflectă şi prefigurează variantele viitorului — dar nu reprezintă o prefigurare fermă a dezvoltării.

Necesitatea de a privi cît mai departe şi cît mai exact în viitor a determinat ca activitatea de prognoză să se dezvolte în ultimul deceniu în aproape toate ţările avansate industrial.

ANUL 2000, UN REPER PENTRU STUDIILE PROSPECTIVE DIN ŢARA NOASTRĂ

Prognozele constituie şi în ţara noastră un element de primă importanţă în elaborarea planurilor cincinale. După cum este cunoscut, numeroasele studii şi prognoze privind irigaţiile, îndiguirile, desecările, combaterea eroziunii solului şi dezvoltarea zootehniei, dezvoltarea producţiei de utilaje complexe, de maşini-unelte, a electronicii şi electrotehnicii ş.a. au permis fundamentarea mai temeinică a prevederilor înscrise în planul cincinal pe anii 1971—1975, formînd o bază reală pentru orientarea structurii economiei şi stabilirea priorităţilor.

Activitatea de prognoză a căpătat un conţinut nou prin hotărîrea adoptată de plenara C.C. al P.C.R. din 5—6 mai 1971, prin care s-a stabilit constituirea unei Comisii Centrale de partid şi de stat pentru elaborarea prognozelor de dezvoltare economică şi socială a României în perioada 1976—1990, iar pentru unele sectoare pînă în anul 2 000.

Lucrările se desfăşoară într-un cadru organizat pe ansamblul economiei naţionale, ca o acţiune de proporţii vaste; în acest scop, au fost constituite comisii de prognoză pe probleme de sinteză, pe ramuri ale economiei şi industriei şi pe judeţe.

„La elaborarea prognozelor şi direcţiilor principale de dezvoltare în perspectivă a patriei — preciza tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU** în expunerea la adunarea solemnă din Capitală consacrată semicentenarului P.C.R. — **trebuie pornit de la legile obiective ale dezvoltării sociale, de la realităţile concrete ale ţării noastre, precum şi de la tendinţele revoluţiei tehnico-ştiinţifice pe plan mondial. Pe această bază se va elabora programul dezvoltării în următorii 15—20 de ani a României socialiste. În fapt, acesta va fi însuşi programul partidului, în centrul lui aflîndu-se ca obiectiv fundamental pentru etapa respectivă realizarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate".**

În concepţia de elaborare a prognozelor în ţara noastră se reflectă condiţiile favorabile oferite de economia socialistă. Astfel, în sistemul de planificare prognozele intervin ca elemente strategice la proiectarea cadrului general al dezvoltării de perspectivă, pornind de la opţiunile fundamentale ale strategiei adoptate în procesul construcţiei socialiste. De asemenea, între prognoză şi plan se stabileşte un mecanism de adaptare reciprocă, specific planificării centralizate.

Aşa cum s-a arătat, la elaborarea prognozelor se va ţine seama atît de realităţile ţării noastre, cît şi de tendinţele revoluţiei tehnico-ştiinţifice pe plan mondial. Legat de acest aspect, în cele ce urmează vom reda succint unele orientări şi tendinţe în dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei pe plan mondial în viitoarele trei decenii, evidenţiate de lucrările Congresului „Ştiinţa şi tehnologia anului 2 000", care a avut loc la Paris în anul trecut, congres la care a participat şi o delegaţie din ţara noastră.

Merită subliniat faptul că, deşi congresul a avut ca temă ştiinţa şi tehnologia anului 2 000, numeroase probleme examinate şi concluziile desprinse interesează în mod deosebit cercetarea ştiinţifică şi activitatea industrială desfăşurate în prezent sau în viitorul apropiat, lumea contemporană înţelegînd că **viitorul condiţionează prezentul într-o măsură mai mare decît trecutul.**

Principala teză exprimată a fost aceea că în următorii 30 de ani se vor valorifica, în special, concepţiile, principiile şi cunoştinţele existente astăzi în domeniul ştiinţei şi tehnologiei. Se estimează că cea mai rapidă evoluţie o vor cunoaşte tehnologiile şi materialele noi, metodele şi tehnicile de conducere şi de optimizare a proceselor de producţie şi de creştere a productivităţii muncii, bazate pe aplicarea în practică a cercetărilor demarate, care se găsesc astăzi în diferite faze.

Bineînţeles, teza enunţată nu exclude apariţia unor noi descoperiri ; ele însă vor pregăti condiţiile unor modificări care, probabil, vor fi introduse în practică în primele decenii ale **secolului următor.**

BAZA DE MATERII PRIME

Avînd în vedere sporirea accentuată a consumului, asigurarea bazei de materii prime şi materiale necesare industriei preocupă specialiştii din mai multe domenii.

Se estimează în primul rînd o creştere aproape exponenţială a producţiei mondiale de oţel care, în jurul anului 2 000, va depăşi 2 miliarde de tone/an. În ceea ce priveşte disponibilităţile în minereu de fier, eforturile de prospectare au permis evidenţierea unor rezerve suficiente pentru viitoarele trei decenii — rezervele fiind estimate la 260 de miliarde de tone, iar resursele potenţiale la 205 miliarde de tone.

În mod spectaculos va creşte consumul de produse petroliere în petrochimie — de la 125 milioane de tone în anul 1970, la 1 500 milioane de tone în anul 2 000, cifră ce reprezintă aproape 70 la sută din tonajul destinat actualmente numai industriei energetice. Totodată, se apreciază că începînd din anul 1985 derivatele petrolului vor constitui materia primă pentru 95 la sută din produsele industriei chimice organice.

Rezervele de petrol pe glob, cunoscute şi potenţiale, sînt evaluate la 500 miliarde de tone. La acestea se adaugă gazul metan — circa 200 miliarde de tone echivalente în petrol, precum şi şisturile şi nisipurile bituminoase — circa 550 miliarde de tone echivalente în petrol, care vor fi valorificate înainte de anul 1985 cu toate că implică mari investiţii.

Tendinţa marcată de deplasare a consumului de petrol şi de gaz metan spre industria chimică va necesita creşterea ponderii altor combustibili pentru acoperirea cerinţelor industriei energetice.

O problemă serioasă o va constitui satisfacerea nevoilor de cupru şi zinc, apreciindu-se că — dacă nu se vor găsi noi resurse sau materiale înlocuitoare — acestea vor deveni în viitor metale rare.

MATERIALE NOI, CREATE DE OM

În următoarele decenii, vor fi realizate noi materiale metalice şi nemetalice, anticorozive şi cu calităţi mecanice şi de izolare extrem de ridicate, propice pentru folosire în medii puternic agresive şi în condiţii de efort, presiune şi temperaturi foarte înalte.

Cea mai mare parte a acestor materiale va consta din oţeluri aliate cu titan, molibden, niobiu, mangan şi zirconiu ; de asemenea, se consideră posibilă introducerea în uzul curent a unor aliaje neferoase pe bază de aluminiu, titan, nichel, cobalt şi a unor materiale compozite metalice.

Un consens unanim a fost exprimat în ceea ce priveşte dezvoltarea noilor materiale nemetalice. Un rol important îl vor juca materialele pe bază de sticlă şi polimeri armaţi cu fibre de sticlă.

Consumul mondial de polimeri se estimează a fi de 530 milioane de tone/an în jurul anului 2 000, aproape de 15 ori mai mare decît astăzi, repartizat după cum urmează :

	— în milioane tone/ an —			
	1970	1980	1990	2000
Mase plastice	28,5	76	200	450
Fibre sintetice	4,6	12	25	55
Cauciuc sintetic	4,8	9	15	24
Total	37,9	97	240	529

Menţionăm, informativ, că spre anul 2000 este posibil un consum anual pe locuitor de circa 87 kg polimeri, din care 74 kg mase plastice, 9 kg fibre sintetice şi 4 kg cauciuc sintetic.

Se va intensifica activitatea de cercetare ştiinţifică îndreptată spre lărgirea sferei de utilizare a acestor materiale, dintre aplicaţiile previzibile putîndu-se cita : vapoare de tonaj sporit din stratificate ; materiale pentru înregistrarea, depozitarea şi retransmiterea informaţiei sau imaginii ; pereţi, tavane şi podele din cărămizi sau foi uşoare de plastic ; fibre sintetice neţesute ; covoare sintetice capabile să înlocuiască iarba ; membrane, filtre şi schimbători pentru purificarea aerului şi a apei ş.a.

Apariţia unui consum sporit de materiale noi va determina perfecţionarea substanţială a procedeelor şi tehnologiilor de elaborare a lor. Astfel, se prefigurează realizarea unor combinări secvenţiale pe baze logice a moleculelor, utilizînd calculatoarele electronice, precum şi a unor reacţii de preorientare a structurii moleculelor. Se vor dezvolta caliza eterogenă şi omogenă, metodele de deparafinare şi procedeele bazate pe folosirea membranelor şi difuziei.

Corespunzător nevoilor producţiei şi a noilor perspective pe care le creează automatizarea, în următorii 30 de ani va avea loc un proces de creştere continuă a dimensiunilor instalaţiilor. Se vor realiza combinate siderurgice cu producţii în jur de 20 milioane tone, rafinării de peste 10 milioane tone, unităţi de cracare de circa 2 milioane tone, unităţi de amoniac sau de metanol de circa 1 milion tone. Toate acestea ridică importante probleme de amplasament, transport, poluare etc.

NOI PREOCUPĂRI ÎN ENERGETICĂ

În producerea energiei se apreciază că, în general, exceptînd unele ţări în curs de dezvoltare, resursele de energie hidraulică sînt în linii mari epuizate. De aceea vor trebui studiate problemele legate de folosirea energiei solare şi a înlocuirii energiei din combustibili clasici cu cea de origine nucleară. Se estimează că în totalul energiei produse pe glob în anul 2000 energia nucleară va reprezenta 63 la sută, rezervele de uraniu cunoscute fiind suficiente.

Se consideră că energia vîntului, a valurilor şi energia geotermică nu vor putea fi utilizate eficient pînă la sfîrşitul secolului.

Energeticienii, urbaniştii şi specialiştii în condiţii de viaţă poluare, transport etc. au ajuns la concluzia că producerea energiei se va concentra în centrale mari, care vor putea fi dotate cu grupuri de puteri unitare de 2—3000 MW.

CERCETAREA ŞTIINŢIFICĂ ROMÂNEASCĂ ÎN PAS CU TENDINŢELE REVOLUŢIEI TEHNICO-ŞTIINŢIFICE PE PLAN MONDIAL

Este semnificativ faptul că tendinţele evidenţiate în cele expuse mai sus se regăsesc reflectate în Programul cercetării ştiinţifice pe perioada 1971—1980, corespunzător cerinţelor de dezvoltare economică şi socială a ţării noastre. Probleme cum sînt : lărgirea bazei de materii prime şi valorificarea superioară a acestora, elaborarea de noi tehnologii, crearea de noi produse, materiale şi înlocuitori etc., sînt înscrise în program ca direcţii principale de cercetare. Dino curs sarcinilor stabilite de Congresul al X-lea al P.C.R., sub îndrumarea Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie, au fost elaborate în aceste domenii o serie de programe prioritare de cercetare ştiinţifică ale căror obiective vizează : reducerea consumului specific de cocs şi lărgirea bazei de materii prime pentru fabricarea cocsului ; gospodărirea raţională a energiei ; valorificarea superioară a minereurilor de metale neferoase ; asigurarea bazei de materii prime pentru industria aluminiului ; forajul şi exploatarea sondelor de mare adîncime ; elaborarea de noi răşini sintetice, mase plastice şi fibre sintetice şi altele.

500 KM/H CU TRENURI... AEROGLISOARE

În domeniul transportului de pasageri şi de mărfuri se estimează o mare dezvoltare a transporturilor feroviare. Prin modificări relativ simple ale structurilor actuale, viteza trenurilor va atinge curînd 300 km/oră ; în perspectivă, se prevede atingerea unei viteze de 500 km/oră, realizată cu trenuri aeroglisoare. În acelaşi timp, se estimează o evoluţie rapidă a avionului cu decolare şi aterizare verticală sau pe distanţă scurtă. Pentru vehiculele de suprafaţă, se va extinde folosirea principiului pernei de aer.

În interiorul oraşelor se preconizează dezvoltarea considerabilă a transportului subteran şi se apreciază necesar ca, încă în actualul deceniu, să se treacă la elaborarea unor programe de amenajare subterană a oraşelor.

EXISTĂ MIJLOACE PENTRU FRÎNAREA POLUĂRII NATURII

În privinţa poluării mediului ambiant există puncte de vedere unanime asupra unor probleme de stringentă actualitate.

Pesticidele sînt considerate un factor principal de poluare, numeroşi specialişti estimînd că DDT-ul va fi interzis în următorii 3—4 ani în principalele ţări dezvoltate ; o poluare gravă se anunţă a fi determinată de nitriţii proveniţi din îngrăşămintele chimice. Se consideră necesar ca poluarea să fie combătută prin eliminarea substanţelor care conţin noxe şi prin introducerea unor **sisteme naturale** de îngrăşare a solurilor.

De altfel, poluarea solului prin mineralizare este socotită de mai mare gravitate decît poluarea atmosferei. Şoselele, platformele industriale, depozitele pentru reziduuri minerale etc. consumă mari suprafeţe, ceea ce face ca o parte a scoarţei terestre să fie mineralizată, deci improprie pentru producerea de substanţe biologice.

Poluarea apelor interne se consideră a fi cea mai gravă, îndeosebi datorită substanţelor care conţin arsen şi mercur, precum şi detergenţilor cu grad redus de biodegradabilitate.

S-a desprins faptul că pericolul lipsei de apă a fost totuşi exagerat în unele studii de futurologie, deoarece există încă de pe acum condiţii pentru crearea de rezervoare mari de apă, prin folosirea de explozii nucleare, precum şi prin construcţia de centrale electronucleare, capabile să desalinizeze apă în cantităţi suficiente.

Totodată, s-a remarcat o opoziţie optimistă în ceea ce priveşte teza agresiunii tehnicii împotriva naturii. S-a subliniat că, la stadiul cunoştinţelor actuale, pericolele semnalate uneori privind dezechilibrul în relaţia om-mediu sînt aparente, deoarece tehnica poate şi trebuie să creeze mijloacele de apărare a naturii.

Grija pentru conservarea mediului natural este prezentă şi în preocupările cercetării ştiinţifice din ţara noastră, o serie de programe prioritare avînd ca obiective protecţia şi valorificarea resurselor de apă, prevenirea şi combaterea poluării atmosferei ş. a.

O „MARINIZARE" A ACTIVITĂŢII UMANE

Lucrările congresului au acordat o atenţie specială problemelor pătrunderii omului şi a noilor tehnologii de lucru în mediul marin.

Se estimează că începînd cu jumătatea actualului deceniu şi pînă la finele anului 2000, vom asista la un amplu proces de „marinizare" a activităţii umane, care va determina elaborarea de programe oceanografice globale. Se consideră posibil ca adîncimea de imersiune la care omul va presta activităţi să crească de la 250 m (în prezent) la 300 m în 2—3 ani şi să ajungă la 600 m la finele anului 1980.

Pătrunderea masivă a omului în mediul marin va atrage după sine necesitatea creării de materiale noi, capabile să reziste la coroziune şi presiuni ridicate, de amestecuri pentru respiraţie, de surse de energie marinizate, precum şi a unor instalaţii de automatizare de maximă fiabilitate. „Marinizarea" activităţii umane va avea în vedere, în principal, extragerea de substanţe minerale utile, exploatarea resurselor biologice, folosirea apei de mare prin desalinizare, intensificarea transportului la suprafaţă şi în imersiune, precum şi utilizarea fundului submarin şi a platformelor continentale pentru depozite de substanţe şi produse.

Pînă la sfîrşitul anului 1980, peste 30 la sută din producţia mondială de ţiţei va fi extrasă din mare. Forajul costă de 2—3 ori mai mult decît cel terestru, însă prospectarea este de 2—3 ori mai ieftină iar în perspectivă se prevede o diminuare substanţială a costurilor.

Ca principale resurse minerale sînt considerate nodulii polimetalici din Oceanul Pacific, zăcămintele de cupru şi cobalt din Marea Roşie şi mineralizaţiile de titan, mangan, zinc etc. care se găsesc pe fundul diferitelor mări.

Pentru exploatarea resurselor biologice se estimează dublarea pescuitului marin prin automatizarea şi programarea operaţiilor de pescuit, precum şi prin creşterea în bazine speciale a puietului de diferite specii şi lansarea lui în mare pentru populare şi maturizare. În lagunele de pe litoraluri se vor dezvolta culturi eficiente de peşte, crustacee şi diferite specii de moluşte, care vor fi hrănite artificial. Cultura şi industrializarea algelor vor deveni probabil rentabile în următorii 10 ani.

Apa de mare desalinizată va putea fi utilizată în scopuri potabile, industriale şi pentru irigaţii. Se apreciază că, pînă la sfîrşitul secolului, valorificarea apei de mare va intra în uzul tehnologiilor curente.

Menţionăm că nu se consideră ca fiind economică, pînă la finele aceleiaşi perioade, extragerea substanţelor minerale utile dizolvate în apa mării.

Se va intensifica folosirea mărilor pentru transportul la suprafaţă şi în imersiune, îndeosebi pentru produse de masă, minereuri, petrol etc. Se preconizează că se vor realiza tancuri petroliere submarine de peste 100 mii tone pentru transportul pe sub banchiza polară, precum şi submarine pentru studii şi transport de persoane la adîncimi de 6000—7000 metri şi rachete submarine pentru adîncimi mai mari.

Se apreciază ca posibilă construirea, în viitor, de autostrăzi submarine şi dezvoltarea turismului submarin.

Fundul submarin şi platformele vor fi utilizate pentru amplasarea unor depozite de substanţe şi produse, precum şi de deşeuri create de industrie, în vederea creşterii economicităţii depozitării şi reducerii efectelor de poluare a solului terestru.

În ţara noastră preocupările legate de resursele marine fac obiectul unor programe prioritare de cercetare ştiinţifică, cum sînt cercetarea geologică a platformei continentale româneşti a Mării Negre şi forajul pe mare, valorificarea resurselor biologice.

EXPLOZIA INFORMAŢIONALĂ CONTINUĂ

Se consideră că viitorul rezervă un loc deosebit dezvoltării informaticii. Deşi acest domeniu va avea o evoluţie a cărei previziune se poate face cu un grad redus de certitudine, se estimează totuşi unele modificări în ceea ce priveşte partea electronică a calculatoarelor anului 2000, bazate pe folosirea unor fenomene electromagnetice care vor duce la o şi mai mare compactare a componentelor electronice. Efortul principal va fi dirijat spre realizarea unor calculatoare a căror utilizare va fi posibilă într-un limbaj foarte apropiat de cel natural sau cu grupul de termeni folosiţi curent în activitatea tehnică sau economică.

Un rol important îl vor avea transmisiile de date, interconectarea între calculatoare, precum şi utilizarea în proporţie de masă a unor terminale care să permită accesul la calculatoare de la cele mai variate tipuri de locuri de muncă (întreprinderi, birouri, magazine, instituţii etc.).

Se estimează că impactul cu informatica va determina cele mai mari schimbări în învăţămînt. Va apare o integrare a sistemelor de calcul în procesele de învăţare, iar materialele didactice convenţionale se vor modifica în sensul de a fi mai uşor accesibile studenţilor, prin intermediul unor terminale legate cu calculatoarele electronice.

Impactul între informatică şi activitatea economică va fi condiţionat de metodele de conducere folosite. Informatica va constitui mijlocul principal de control şi conducere a întreprinderilor în economia anului 2000 şi, în consecinţă, va depinde în mare măsură de structura şi modul de organizare a acestora.

În domeniul telecomunicaţiilor se apreciază că telefonul va continua să fie şi în viitor principalul element de legătură între persoane. Sistemele de radio şi de televiziune vor cunoaşte o dezvoltare continuă, sfera lor de utilizare incluzînd şi procesul de instruire-educare. O parte importantă a reţelei de teletransmisie va efectua transmisia de date (economice, sociale, ştiinţifice, tehnice etc.), destinate prelucrării de către calculatoare interconectate.

Lucrările congresului au accentuat importanţa deosebită a prognozelor şi necesitatea de a avea, în cît mai multe variante, previziuni asupra dezvoltărilor viitoare, pentru a putea dirija eficient activităţile social-economice. Totodată, s-a degajat în mod pregnant teza că prognoza în economie, ştiinţă şi tehnică trebuie să fie opera oamenilor de ştiinţă, a cercetătorilor, inginerilor şi managerilor însărcinaţi cu conducerea unor activităţi concrete în economie şi cercetare, ajutaţi de specialişti în utilizarea tehnicilor de prognoză. În acelaşi timp, s-a remarcat că metodele de prognoză de care dispunem în prezent nu pot fi considerate pe deplin satisfăcătoare, ceea ce face necesară desfăşurarea unei activităţi susţinute de perfecţionare a lor.

ÎNVĂŢĂMÎNTUL ŞI CERCETAREA ŞTIINŢIFICĂ — O VERITABILĂ INDUSTRIE A CUNOAŞTERII

Deşi nu a fost inclus distinct în programul congresului, în numeroase lucrări s-au făcut referiri cu semnificaţii majore legate de procesul de învăţămînt. Mulţi specialişti consideră învăţămîntul ca făcînd parte efectivă din producţia materială a societăţii („industria cea mai importantă"), dar în acelaşi timp s-a subliniat că este ramura cea mai rămasă în urmă sub aspectul modernizării tehnice. Se estimează că noile descoperiri în ştiinţă şi tehnologie vor impune ca învăţămîntul să-şi modifice structurile tradiţionale.

După cum este cunoscut, funcţia învăţămîntului modern constă nu numai în transmiterea de cunoştinţe, ci mai ales în pregătirea tineretului pentru adaptarea lui permanentă la o societate în continuă transformare.

Revoluţia ştiinţifică şi tehnică contemporană produce dese modificări ale proceselor de producţie, care reclamă o formare profesională continuă. După unele cercetări recente, ritmul de creştere economică atins azi de ţările dezvoltate implică cel puţin o schimbare a ocupaţiei în timpul vieţii active, iar tehnologia viitorului va determina frecvente schimbări ale specialităţii.

Activitatea de cercetare-dezvoltare şi învăţămîntul, factori primordiali ai dezvoltării economice şi sociale, se afirmă astfel ca elemente componente ale unei noi industrii, definită ca „industria cunoaşterii".

În acest cadru de dinamism continuu al viitorului, perspectivele ştiinţei şi tehnologiei constituie puncte de reper pentru orientarea profesională a tineretului, care trebuie înarmat încă de azi cu realităţile posibile şi probabile ale zilei de mîine, în care va trăi.

de peste hotare

PENTRU O EUROPĂ A PĂCII, SECURITĂȚII ȘI COOPERĂRII

● Declarația reuniunii consultative a reprezentanților opiniei publice din 27 de țări europene

BRUXELLES 14 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, în capitala belgiană s-a desfășurat, timp de trei zile, o reuniune consultativă a reprezentanților opiniei publice din 27 de țări europene, consacrată securității și cooperării pe continent. La sfîrșitul lucrărilor a fost adoptată o declarație în care se arată că „reprezentanții unor curente sociale și politice, ai unor organizații, ca și diverse personalități de convingeri politice, ideologice și religioase diferite din 27 de țări ale Europei au decis ținerea la Bruxelles, între 2 și 5 iunie 1972, a unei adunări a reprezentanților opiniei publice pentru securitate și cooperare europeană".

Subliniind că „începe să se realizeze speranța într-un proces de destindere reală pe continentul nostru, iar relațiile de pace, bună vecinătate și coexistență pașnică între state, fără deosebire de sistemele sociale și politice, pot fi stabilite definitiv în Europa", declarația relevă: „Guverne și oameni de stat din Europa caută soluția acestor probleme pe calea pregătirii și convocării unei conferințe a statelor asupra securității și cooperării europene. Salutăm această inițiativă importantă. Ne pronunțăm pentru ca această conferință să aibă loc cît mai curînd posibil, pe baza respectării, de către toate statele, a independenței, suveranității, egalității tuturor țărilor, a neamestecului în treburile interne, a integrității teritoriale și a dreptului popoarelor de a dispune de ele însele".

Adunarea noastră, se arată mai departe în declarație, ar putea căuta mijloacele de realizare a securității și păcii în Europa studia modalitatea cooperării în toate domeniile — politic, economic, științific și cultural — bazîndu-se pe autoritatea morală a opiniei publice. Adunarea noastră va permite, respectînd întrutotul convingerile fiecăruia, confruntarea unor puncte de vedere, căutarea soluțiilor practice, acceptabile pentru toți, asupra problemelor în suspensie. Adunarea noastră trebuie să se înscrie într-o vastă mișcare a opiniei publice, cu scopul creării unui climat de încredere, înțelegere și colaborare reciprocă; și, aceasta într-un cadru democratic, pe baza respectării drepturilor fundamentale. Nu se poate spera în succesul eforturilor întreprinse de guverne pe calea reglementării pașnice a problemei europene, fără o reînnoire a încrederii. Firește, mai rămîn obstacole de învins. Opinia publică și conducătorii politici sînt chemați să acționeze în propria lor sferă de competență și responsabilitate căci securitatea și cooperarea nu se instaurează decît prin convergența eforturilor tuturor.

Caracterul cu totul nou al adunării noastre din iunie trebuie să fie determinat de deschiderea ei, completă și permanentă, pe picior de egalitate, pentru toate forțele sociale și politice care se pronunță în favoarea destinderii și cooperării în Europa. Ne adresăm tuturor acestor forțe, fie că sînt sau nu la putere, să vină să lucreze împreună la definirea programului, la stabilirea procedurii și la desfășurarea adunării din iunie 1972. „Ne adresăm bărbaților, femeilor, tinerilor, tuturor celor care aparțin de partide politice, organizațiilor sindicale și sociale, bisericilor, membrilor parlamentelor, cercurilor economice, savanților, ca și reprezentanților lumii culturii, ziariștilor, în sfîrșit tuturor celor care vor să acționeze pentru un viitor mai bun și pașnic al Europei, pentru o Europă a păcii, în securitate și cooperare".

Conferința asupra Vietnamului

Declarațiile reprezentanților delegațiilor G.R.P. și R.D. Vietnam

PARIS 14 (Agerpres). — Reprezentanții delegațiilor Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud și Republicii Democrate Vietnam la Conferința cvadripartită în problemele Vietnamului, au organizat o conferință de presă.

Reprezentantul G.R.P., Li Van Sau, a declarat că în Vietnamul de sud, Statele Unite și agenții lor saigonezi au trecut la realizarea planului de strămutare forțată a locuitorilor din două provincii septentrionale. Peste un milion de oameni, a precizat el, urmează să fie duși în lagăre de concentrare. Pentru accelerarea acestei operațiuni, Pentagonul intenționează să creeze un „pod aerian" și să supună bombardamentelor satele din care vor fi strămutați locuitorii.

„După amploarea și mijloacele cu care se realizează această evacuare forțată, a subliniat vorbitorul, ea reprezintă o crimă de genocid".

La rîndul său, reprezentantul delegației R. D. Vietnam, Nguyen Than Le, a prezentat ziariștilor fotografii ale persoanelor civile, îndeosebi femei și copii, victime ale ultimelor bombardamente masive ale aviației americane asupra R. D. Vietnam.

În perioada 26—30 decembrie 1971, aviația americană a efectuat 1 000 de raiduri bombardînd peste o sută de puncte populate din R. D. Vietnam, a declarat Nguyen Than Le.

ORIENTUL APROPIAT

Trupe israeliene au pătruns în Liban

BEIRUT 14 (Agerpres). — Un purtător de cuvînt militar de la Beirut a declarat că trupe israeliene au pătruns, în noaptea de joi spre vineri, în satul libanez Kafra, situat la 9 kilometri de frontieră — relatează agenția United Press International. El a menționat că, înainte de retragerea lor, soldații israelieni au aruncat în aer trei clădiri.

Acesta este cel de-al doilea atac lansat în această săptămînă de către trupele israeliene împotriva unor localități din sudul Libanului.

TEL AVIV 14 (Agerpres). — Un purtător de cuvînt militar de la Tel Aviv a anunțat că o unitate a armatei israeliene a trecut, în noaptea de joi spre vineri, frontiera libaneză și a efectuat un raid împotriva satului Kafra, — relatează agențiile Reuter și France Presse. El a afirmat că raidul a fost efectuat ca „răspuns la atacurile cu rachete lansate de fedainii staționați de cealaltă parte a frontierei".

● REPREZENTANȚI AI CENTRALEI SINDICALE a celor 280 000 de mineri din Marea Britanie — Uniunea minerilor britanici — întruniți joi după amiază într-o ședință specială, au respins propunerea Consiliului Național al Cărbunelui (N.C.B.) cu privire la recurgerea la o procedură de arbitraj în vederea soluționării conflictului de muncă. După cum a declarat un purtător de cuvînt al sindicatelor minerilor, „vremea arbitrajului a trecut; minerii doresc satisfacerea revendicărilor lor privind îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă". El a adăugat că durata grevei va depinde în viitor de atitudinea pe care o va adopta Consiliul Național al Cărbunelui.

În cadrul aceleiași reuniuni, liderii sindicali ai minerilor greviști au pus la punct anumite amănunte ale tacticii desfășurării grevei, intenționînd, pentru împiedicarea aprovizionării cu cărbuni, să extindă la nivelul întregii țări pichetele de grevă.

Mujibur Rahman a format noul guvern al Republicii Bangla Desh

DACCA 14 (Agerpres). — După întoarcerea sa la Dacca, Mujibur Rahman a format noul guvern al Republicii Bangla Desh, asumîndu-și funcția de prim-ministru. Președinte al Bangla Desh-ului a fost învestit Abu Sayeed Choudhury.

După lovitura de stat din Ghana

ACCRA 14 (Agerpres). — Locotenent-colonelul I. K. Achampong, care a condus lovitura de stat din Ghana, a anunțat, la postul de radio Accra, formarea unui organism numit Comitetul Executiv al Consiliului redeșteptării naționale — organismul care a preluat conducerea țării. Din Comitetul Executiv fac parte șapte membri — șase militari, între care locotenent-colonelul I. K. Achampong și un civil. I. K. Achampong a anunțat, de asemenea, că în fruntea celor șapte regiuni ale țării au fost numiți ofițeri ai forțelor armate.

Pe de altă parte, agențiile Reuter, Associated Press și France Presse informează că, în urma loviturii de stat, în Ghana a fost suspendată constituția și au fost interzise toate formațiunile politice, între care Partidul progresului al fostului premier Kofi Busia. Toți miniștrii fostului cabinet au fost demiși din funcții. Armata a primit ordin să asigure protejarea bunurilor publice. Totodată, s-a cerut serviciilor administrative, întreprinderilor industriale și comerciale să-și desfășoare în mod normal activitatea.

SĂPTĂMÎNA PE GLOB

Acest început de an se definește prin afirmarea energică, largă, în multiple forme, a năzuinței popoarelor de a asigura un curs pozitiv, pașnic evenimentelor de pe arena internațională, de a impune un sistem de relații care să excludă folosirea forței și să garanteze fiecărei națiuni posibilitatea unei dezvoltări libere, pe măsura aspirațiilor sale. Evoluția pe care o cunoaște continentul european, procesul de destindere pe care îl înregistrează, proces în continuă approfundare, reflectă o nouă realitate, provenită dintr-un raport de forțe favorabil cauzei păcii, înțelegerii între popoare, progresului social. Deplasările care s-au produs în Europa trebuie examinate în contextul schimbării raportului de forțe, întăririi continue a influenței pe care o exercită ideile conlucrării pașnice a popoarelor suverane, egale în drepturi. Tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia că „sîntem martorii unor profunde transformări în viața internațională, ai creșterii tot mai puternice a forțelor care se pronunță pentru instaurarea în relațiile dintre state a principiilor deplinei egalități, a respectului independenței și suveranității naționale, pentru renunțarea la forță sau la amenințarea cu forța în rezolvarea problemelor litigioase". Faptul că aceste principii se impun pe plan internațional dovedește că ele corespund unor necesități obiective.

De altfel, fenomenul acesta nu trebuie pîndit doar în spațiul european. Pe arena mondială s-au produs în anii din urmă schimbări profunde exprimate mai ales în faptul că poziția hegemonică a S.U.A. în lumea capitalistă a primit grele lovituri — atît pe plan politic cît și economic, că aliații săi tradiționali refuză să mai urmeze docili Washingtonul, fiind preocupați de propriile lor interese, că a crescut rolul și influența țărilor mijlocii și mici — care reprezintă majoritatea covîrșitoare a statelor lumii.

Prima jumătate a lui ianuarie a consemnat intensificarea eforturilor menite să ducă la înfăptuirea securității europene. Nu mai este vorba doar de dezbaterea ideii securității pe continentul nostru. În privința aceasta există un consens evasiunanim certificat atît de discursurile personalităților guvernamentale, cît și de textele oficiale, chiar dacă, uneori, mai există deosebiri de nuanțe, și nu numai de nuanțe. Într-o Europă care mai cunoaște încă blocuri militare antagoniste, trupe străine pe teritoriul altor țări, baze militare situate în afara frontierelor naționale, în această Europă se amplifică curentul favorabil destinderii și bunei vecinătăți. Elementul esențial în actuala evoluție il reprezintă convingerea larg răspîndită că a sosit momentul să se treacă la faza CONCRETĂ a pregătirii unei conferințe general-europene, că există condiții ca această conferință să aibă loc chiar în acest an. Pașii pozitivi înregistrați în 1971, amploarea contactelor dintre diferitele state, tratatele dintre U.R.S.S. și R.F. a Germaniei, Polonia și R.F. a Germaniei, acordul cvadripartit asupra Berlinului occidental, înțelegerile dintre cele două state germane ca și dintre R. D. Germană și Senatul Berlinului occidental, au ameliorat atmosfera de pe continent, au creat premise favorabile pentru accelerarea ritmului pregătirilor în vederea conferinței europene. Maurice Schumann, în interviul pe care l-a acordat ziarului „Die Welt", se pronunța împotriva tergiversărilor. Ministrul de externe al Franței afirma: „Guvernul francez este de părere — mă repet intenționat — că șefii de misiuni ai țărilor interesate ar trebui să pornească fără întîrziere la Helsinki, lucrările de pregătire a conferinței". La Helsinki, ministrul de externe finlandez sublinia, marți, că Finlanda poate organiza în termen scurt o reuniune pregătitoare în vederea unei conferințe asupra securității europene, negocierile cu guvernele interesate în această privință continuînd. În tradiționalul discurs al tronului, regele Suediei constata că evoluția recentă de pe continent „a făcut să crească speranțele unei destinderi statornice în Europa, pregătirile pentru convocarea unei conferințe europene asupra securității și cooperării intrînd de acum într-o fază mai activă". Președintele Austriei, Franz Jonas, a relevat că în Europa eforturile pentru destindere au făcut un mare pas înainte și că în istoria postbelică a continentului nostru a început un nou capitol.

Progresele obținute în direcția conferinței de securitate europeană sînt inseparabile de eforturile consecvente pe care țările socialiste le-au depus și le depun pentru transformarea Europei într-un continent al păcii și bunei înțelegeri. O activitate neobosită în sprijinul securității europene desfășoară România socialistă, animată de profunda convingere că edificiul înțelegerii între popoarele continentului trebuie să fie opera tuturor statelor europene — indiferent dacă sînt mari, mijlocii sau mici. Tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că „trăind în Europa și avînd încă proaspătă în memorie experiența tristă a celor două războaie mondiale ale acestui secol, poporul nostru acordă un loc central în politica sa internațională înfăptuirii securității europene, organizării unei conferințe general-europene, stabilirii unor relații de bună vecinătate și conviețuire pașnică între toate popoarele acestui continent".

La reuniunea de la Bruxelles a reprezentanților opiniei publice din țări europene — reuniune semnificativă pentru larga adeziune la ideea securității pe continent, pentru amploarea forțelor politice și sociale ce o sprijină — delegația română a reafirmat poziția activă, constructivă a României în problemele securității și cooperării europene. Delegația noastră s-a pronunțat în favoarea inițiativei de a convoca și pregăti o adunare generală a reprezentanților opiniei publice europene, concepută ca un forum larg, reprezentativ, deschis tuturor forțelor dornice să-și aducă contribuția la realizarea nobilelor idealuri ale păcii și înțelegerii între popoarele Europei. Este concludent pentru starea de spirit care domnește, în prezent, pe continent, că paralel cu activitatea desfășurată de factorii guvernamentali, opinia publică acționează viguros pentru a grăbi realizarea unei reale securități europene. „Adunarea noastră — se arată în Declarația Comitetului de inițiativă de la Bruxelles — trebuie să se înscrie într-o vastă mișcare a opiniei publice, cu scopul creării unui climat de încredere, înțelegere și colaborare reciprocă".

O informație laconică venită din îndepărtata Kenye a semnalat cititorilor începerea lucrărilor miniere la zăcămîntul de plumb de la Kinangoni. Știrea aceasta care a parcurs mii de kilometri de la Nairobi la București, are o semnificație deosebită: zăcămîntul de la Kinangoni a fost pus în valoare grație cooperării cu specialiștii români, care cercetînd o zonă prin care trecuseră, fără rezultate, tehnicienii diferitelor companii străine, au scos la iveală o importantă bogăție a subsolului kenyan. Festivitatea din acel colț al Africii este concludentă nu numai pentru prețuirea acordată specialiștilor trimiși de România socialistă, ci și pentru lărgirea continuă a legăturilor dintre țara noastră și țările în curs de dezvoltare, țări care dobîndind independența sînt angajate într-un vast efort de înlăturare a moștenirii lăsate de trecutul colonial. Prezența președintelui Jomo Kenyatta la această festivitate relevă importanța acordată raporturilor de colaborare cu țara noastră.

Cele 7 zile ale săptămînii pe care o încheiem ne-au oferit noi mărturii ale prezenței internaționale a partidului și statului nostru. Vizita delegației Partidului Socialist Popular din Danemarca, primirea oaspeților danezi de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, au evidențiat relațiile de prietenie existente între P.C.R. și Partidul Socialist Popular din Danemarca, dorința de dezvoltare a acestora, corespunzător intereselor reciproce, cauzei înțelegerii, securității și colaborării internaționale. Comunicatul comun dat publicității relevă marea însemnătate pe care o are, pentru asigurarea păcii în Europa, în lumea contemporană, înfăptuirea unui eficient sistem de securitate care să ducă la destindere, la îmbunătățirea raporturilor de colaborare dintre state, la lichidarea forței și amenințării cu forța, ca mijloc de soluționare a problemelor litigioase.

Din cronica săptămînii consemnăm: prezența unei delegații a C.C. al P.C.R. la Congresul P.C. Libanez și convorbirile acestei delegații la Damasc, cu reprezentanți ai Partidului Baas; includerea României în rîndul membrilor Consiliului reprezentanților G.A.T.T.; începerea — la Budapesta — a întîlnirii de lucru a președinților celor două părți în Comisia mixtă guvernamentală româno-ungară de colaborare economică; semnarea unui protocol comercial româno-cipriot care prevede o majorare a schimburilor reciproce cu 20 la sută față de anul precedent.

Semicentenarul Partidului Comunist din Chile ca și al treilea Congres al P.C. Libanez — evenimente ce aparțin acestei săptămîni — au relevat rolul de deosebită însemnătate pe care comuniștii îl au în viața popoarelor lor, creșterea prestigiului și influenței lor. La încheierea manifestărilor semicentenarului, Comisia politică a C.C. al P.C. din Chile a dat publicității o declarație în care a subliniat faptul că „participarea largă a maselor populare la festivități a constituit o veritabilă mărturie a autorității de care se bucură Partidul Comunist din Chile, a sprijinului acordat de oamenii muncii chilieni guvernului Unității Populare care înfăptuiește transformări sociale și economice în țară". Din Uruguay — țară care, recent, a cunoscut o înfruntare electorală cu o miză deosebită — ne-au parvenit ilustrări semnificative ale creșterii forței comuniștilor. Într-un interviu al primului secretar al P.C. din Uruguay, Arismendi, se subliniază că în ultimul deceniu rîndurile partidului au sporit de patru ori, iar 78 la sută din membrii săi sînt muncitori. O caracteristică a partidului — definitorie pentru legăturile sale cu noile generații dornice de adînci prefaceri înnoitoare — o constituie faptul că jumătate din membri au între 18 și 30 ani. P.C. din Uruguay este forța conducătoare în „Frente Amplio" care reprezintă o verigă de seamă în procesele revoluționare ce au loc în America Latină.

Dintre informațiile pe care agențiile de presă ni le-au transmis în aceste zile de ianuarie n-au lipsit, firește, cele din „zonele fierbinți". Conflictul din Indochina rămîne în continuare o sursă de îngrijorare. Soluționarea sa este posibilă numai prin încetarea intervenției S.U.A. și prin retragerea totală, imediată și necondiționată a trupelor americane și ale „aliaților" lor. Din nefericire, exigențele realismului sînt ignorate în continuare la Washington, unde se mizează pe o falimentară „vietnamizare". Eșecurile pe care strategii americani le suferă ilustrează impasul unei politici care încearcă să ignoreze datele fundamentale ale problemei. Victoriile patrioților laoțieni — dintre care amintim cucerirea bazei Long Cheng, cartier general al protejaților C.I.A. — faptul că lupte intense se dau în apropiere de Saigon și că în Cambodgia invaziile mercenarilor saigonezi se dovedesc falimentare sînt concludente pentru o evoluție care dezminte iluziile americane.

Terra cunoaște în continuare și alte zone în care se acumulează sursele de tensiune. În Orientul Apropiat s-au semnalat incursiuni ale trupelor Israelului pe teritoriul libanez. Din întreaga desfășurare a evenimentelor — pretutindeni, în lume — se vădește, însă, că folosirea forței nu poate duce la reglementarea diferendelor între state, că numai pe calea dificilă dar eficientă a tratativelor se poate ajunge la soluționări în conformitate cu interesele reale ale popoarelor.

Disputa anglo-malteză a intrat într-o fază decisivă. Este remarcabilă hotărîrea micului stat insular de a-și apăra drepturile suverane, pentru a dispune de o reală și deplină independență.

În sfîrșit, Ghana a fost scena unei lovituri de stat, eveniment învăluit, încă, de destule neclarități.

EUGENIU OBREA

Fotografiile transmise de sonda spațială „Mariner-9", plasată pe o orbită de satelit artificial al planetei Marte, dezvăluie aspecte inedite și surprinzătoare ale suprafeței enigmaticei „Planete roșii". Pe măsură ce stratul de praf se dispersează, suprafața planetei Marte începe să apară aproape în toate fotografiile ca o blană de leopard — cu detalii care nu apăruseră în imaginile transmise anterior de sondele spațiale americane precedente de tipul „Mariner". Nu se cunoaște exact explicația variației coloristice a acestor pete. Sînt însă identificabile principalele forme de relief — vîrfurile munților, versanții acestora, depresiuni, cratere etc.

S.U.A. — În cursul recentelor incidente rasiale de la Baton Rouge, poliția a intervenit cu brutalitate împotriva tinerilor de culoare.

Ambasadorul român la Moscova primit de N. V. Podgornii

● LA 14 IANUARIE, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Uniunea Sovietică, Teodor Marinescu, a fost primit la Kremlin de N.V. Podgornii, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., în legătură cu apropiata sa plecare definitivă în patrie.

● LA BURSELE DE DEVIZE din țările occidentale s-au remarcat, în ultimele zile, noi presiuni asupra dolarului american. Acestea scăzuseră în ultima perioadă, datorită realinierii cursurilor monetare hotărîtă cu prilejul reuniunii de la Washington a miniștrilor de finanțe din țările membre ale „Clubului celor zece". Moneda americană a înregistrat pierderi pronunțate față de majoritatea celorlalte monede, unele dintre noile cursuri coborînd deja sub paritățile stabilite la Washington. De pildă, un dolar a fost schimbat joi, pentru 3,225 guldeni olandezi, ceea ce reprezintă o scădere de 0,61 la sută față de rata de schimb. Moneda americană a pierdut teren, de asemenea, în fața francului belgian (paritatea stabilită a fost sub cursul oficial, de 44,505 franci pentru un dolar) și a mărcii vest-germane. În legătură cu această din urmă monedă, se apreciază că speculațiile de la bursă n-au făcut altceva decît să releve impresia cercurilor financiare că marca se află în continuare, subevaluată.

● PRINTR-O PRIMĂ EXAMINARE a tratatelor semnate de R.F. a Germaniei cu Uniunea Sovietică și cu R.P. Polonă de către Comisia juridică a Bundesratului (Camera Superioară a Parlamentului R.F.G., compusă din reprezentanții landurilor) a fost declanșată vineri procedura în vederea ratificării acestor tratate, informează agenția D.P.A.

A fost convocată pentru 19 ianuarie ședința Comisiei de politică externă a Bundesratului, la care se așteaptă să participe și cancelarul federal Willy Brandt. Prima luare de poziție a

PE SCURT

Camerei superioare a Parlamentului vest-german în problema ratificării acestor tratate este prevăzută pentru 9 februarie, cînd Bundesratul se întrunește în ședință plenară.

În legătură cu această primă examinare a celor două tratate, purtătorul de cuvînt guvernamental, Rüdiger von Wechmar, a reafirmat „convingerea guvernului R.F.G. că tratatele vor putea intra în vigoare încă în prima jumătate a acestui an".

Convorbirile S.A.L.T.

● CONDUCĂTORII DELEGAȚIILOR U.R.S.S. ȘI S.U.A. la tratativele sovieto-americane pentru limitarea înarmărilor strategice au avut vineri o nouă întrevedere la sediul ambasadei americane din capitala Austriei. Următoarea întîlnire din cadrul celei de-a șasea runde a tratativelor SALT a fost fixată pentru 13 ianuarie la sediul ambasadei U.R.S.S. din Viena.

Guvernul irlandez a acceptat condițiile aderării la C.E.E.

● DUPĂ DOUĂ ZILE DE DELIBERĂRI, guvernul irlandez a anunțat, joi seară, că acceptă condițiile de aderare oferite în cursul ultimelor negocieri de către Consiliul Ministerial al Pieței comune. Potrivit termenilor acordului de compromis intervenit între cele două părți, cota exporturilor irlandeze de zahăr la prețuri garantate a fost fixată la 150 000 tone.

Deși asentimentul guvernului irlandez înlătură ultima incertitudine în legătură cu semnarea la 22 ianuarie a unui acord de aderare, el nu are, totuși, o valoare definitivă. Cetățenii irlandei urmează să-și spună ultimul cuvînt în cadrul referendumului de la sfîrșitul lunii martie sau începutul lui aprilie.

● CREȘTE NUMĂRUL DEZERTĂRILOR în rîndurile armatei marionetă de la Saigon. După cum informează agenția de presă „Eliberarea", în anul 1971, numai în provincia Darlak, 1 200 de militari și-au părăsit unitățile, mulți dintre ei trecînd de partea forțelor patriotice.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

Cinema

MIRII ANULUI II: rulează la Scala (orele 9: 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30, 18,45; 21).

SĂ CUMPĂRĂM O MAȘINĂ DE POMPIERI: rulează la Doina (orele 11,30; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

LIVADA DIN STEPĂ: rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,15).

LOVE STORY: rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21). Capitol (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16 la orele 20 Gala filmului cubanez ODISEEA GENERALULUI JOSE); Favorit (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

B.D. LA MUNTE ȘI LA MARE: rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Aurora (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,15; Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30).

HUGO ȘI JOSEFINA: rulează la Timpuri Noi (orele 9—18,30 în continuare. La orele 20,15 program de desene animate).

DECOLAREA: rulează la Muncă (orele 16; 18; 20), Giulești (orele 15,30; 17,45; 20).

CEA MAI FRUMOASĂ SOȚIE: rulează la Feroviar (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30); Central (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

PĂDUREA DE MESTECENI: rulează la Viitorul (orele 16; 18; 20).

TRENUL: rulează la Excelsior (orele 9; 11,45; 14,30; 17,15; 20), Miorița (orele 9; 11,45; 14,30; 17,15; 20).

WATERLOO: rulează la Grivița (orele 9; 12; 16; 19,30), Volga (orele 9,30; 12,30; 16; 19,15), Flamura (orele 9; 12,30; 16; 19,30).

SORGUL ROȘU: rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,15).

12 OAMENI FURIOȘI: rulează la Bucegi (orele 16; 18,15; 20,30), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

POVEȘTE ȘINGEROASĂ: rulează la Laromet (orele 15,30; 17,30; 19,30).

OLIVER: rulează la Buzești (orele 15,30; 19).

NICI UN OM PENTRU CAMP DETRICH: rulează la Ferentari (orele 15,30; 17,45; 20).

ANNA CELOR 1 000 DE ZILE: rulează la Floreasca (orele 15,30; 19). Arta (orele 15,30; 19,15).

CASTANELE SÎNT BUNE: rulează la Înfrățirea (orele 15,30; 17,45; 20).

STEAUA DE TINICHEA: rulează la Lumina (orele 9—21 în continuare), Crîngași (orele 15,30; 18; 20,15).

DUEL STRANIU: rulează la Pacea (orele 15,45; 18; 20).

FLOAREA DE CACTUS: rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20), Popular (orele 10; 15,30; 18; 20,15).

SCOATE-ȚI PĂLĂRIA, CÎND SĂRUȚI: rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,15).

MARELE PREMIU: rulează la Drumul Sării (orele 15,30; 19).

FLOAREA SOARELUI: rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15).

TICK-TICK-TICK: rulează la Rahova (orele 14,30; 16,30; 18,30; 20,30).

RITMURI SPANIOLE: rulează la Mosilor (orele 15,30; 17,45; 20).

ARTICOLUL 420: rulează la Cosmos (orele 15,30; 19).

Teatre

SÎMBĂTĂ, 15 IANUARIE 1972

Opera Română: BAL MASCAT — ora 19,30; Teatrul de Operetă: CONTELE DE LUXEMBURG — ora 15 și 19,30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia): TACHE, IANKE ȘI CADÎR — ora 20; (Sala Studio): JOCUL DE-A VACANȚA — ora 20; Teatrul „C. I. Nottara" (Sala Magheru): FÎNTÎNA BLANDUZIEI — ora 19,30; (Sala Studio): SCHIMBUL — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Schitu Măgureanu): ZIARIȘTII — ora 20; (Sala Studio): MINCINOSUL — ora 20; Teatrul de Comedie: DISPARIȚIA LUI GALY GAY — ora 20; Teatrul Mic: BALUL ABSOLVENȚILOR (premieră) — ora 19,30; Teatrul Giulești: MĂSURĂ PENTRU MĂSURĂ — ora 19,30; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy): BIMBIRICĂ — ora 19,30; (Cal. Victoriei): GROAPA — ora 19,30; Teatrul „Ion Vasilescu": FLOAREA DE CACTUS — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": CARAGIALE O SOACRĂ ȘI... ALȚII — ora 9,30; PINOCCHIO — ora 16; Teatrul „Țăndărică" (Cal. Victoriei): BU ALI — ora 17; (Str. Academiei): CARTEA CU APOLODOR — ora 17; Studioul „Casandra" al I.A.T.C.: ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE ora 20; „Rapsodia Română": LEGENDĂ ȘI DOR — ora 19,30; Teatrul Evreiesc: DOUĂ NUNȚI ȘI UN DIVORȚ — ora 19,30; Circul „Globus": '72 CIRC '72 — orele 10; 16 și 19,30.

DUMINICĂ, 16 IANUARIE 1972

Opera Română: SPĂRGĂTORUL DE NUCI — ora 11; DON PASQUALE — ora 19,30; Teatrul de Operetă: SE MĂRITĂ FETELE — ora 10,30; SÎNGE VIENEZ — ora 19,30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia): COANA CHIRIȚA — ora 10,30; CUI I-E FRICĂ DE VIRGINIA WOOLF? — ora 15,30; CAMERA DE ALĂTURI — ora 20; (Sala Studio): MOARTEA ULTIMULUI GOLAN — ora 10,30; SĂ NU-ȚI FACI PRĂVĂLIE CU SCARA — ora 15,30; PRIMA ZI DE LIBERTATE — ora 20; Teatrul „C. I. Nottara" (Sala Magheru): ADIO CHARLIE — ora 10; BUNĂ SEARA, DOMNULE WILDE — ora 15,30; ȘI EU AM FOST ÎN ARCADIA — ora 19,30; (Sala Studio): O LUNĂ LA ȚARĂ — ora 10,30; SUS PE ACOPERIȘ... ÎN SAC — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Schiu Măgureanu): PLAY STRINDBERG — ora 10; D-ALE CARNAVALULUI — ora 15; LEONCE ȘI LENA — ora 20; (Sala Studio): TRANSPLANTAREA INIMII NECUNOSCUTĂ — ora 10; DOMNIȘOARA DE BELLE-ISLE — ora 15; IUBIRE PENTRU IUBIRE — ora 20; Teatrul de Comedie: INTERESUL GENERAL — ora 10,30; CHER ANTOINE — ora 20; Teatrul Mic: ANTIGONA — ora 10,30; BALUL ABSOLVENȚILOR — ora 19,30; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy): BIMBIRICĂ — ora 19,30; (Cal. Victoriei): GROAPA — ora 19,30; Teatrul „Ion Vasilescu": SICILIANA — ora 10; ÎNTR-UN CEAS BUN — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": PINOCCHIO — ora 10; CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALCON — ora 16; Teatrul „Țăndărică" (Cal. Victoriei): ELEFANȚELUL CURIOS — ora 11; (Str. Academiei): PUNGUȚA CU DOI BANI — ora 11; Studioul „Casandra" al I.A.T.C.: TREI CRAI; CÎNTICELE COMICE — ora 10,30 și 15,30; ACT VENEȚIAN — ora 20; Ansamblul „Rapsodia Română": LEGENDĂ ȘI DOR — ora 19,30; Teatrul Evreiesc: ADAM ȘI EVA — ora 11; PE PLACUL TUTUROR — ora 16 și 19,30; Circul „Globus": '72 CIRC '72 — ora 10, 16 și 19,30.

tv

SÎMBĂTĂ, 15 IANUARIE 1972

16,30 Emisiune în limba germană. 18,15 Ritm, tinerețe, dans. 19,00 Rîul ramul... (versuri). 19,15 Publicitate. 19,20 1001 de seri: „Aventurile lui Bobo". 19,30 Telejurnalul de seară. 20,00 Săptămîna internațională. 20,10 Tele-enciclopedia. 20,50 Film serial: „Invadatorii" (IX). 21,40 Medalion Mihaela Mihai. 22,05 Telejurnalul de noapte. 22,15 Campionatele Europene de patinaj artistic: Proba individuală feminină. Transmisiune de la Göteborg. 23,20 Seară de romanțe cu Ioana Radu.

DUMINICĂ 16 IANUARIE 1972

PROGRAMUL I

8,15 Gimnastica pentru toți. 8,30 Cravatele roșii. 10,00 Viața satului. 11,10 Să înțelegem muzica. 12,00 De strajă patriei. 12,30 Emisiune în limba maghiară. 14,00 Postmeridian. 16,00 Film serial pentru tineret: PLANETA GIGANȚILOR. 16,50 Publicitate. 16,55 Campionatele europene de patinaj artistic — demonstrațiile laureaților — transmisiune directă de la Göteborg. 19,00 Vetre folclorice: Mehedinți. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnalul de seară. 20,00 Reportajul săptămînii. 20,20 Film artistic: Bancnota de un milion de lire sterline. 21,50 Alo, Sofia, aici București! 22,50 Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

20,00 Festival Mozart. 20,35 Buletin de știri. 20,40 Săptămîna culturală bucureșteană. 21,45 Noutăți științifice și tehnice din lumea întreagă. 21,55 Film serial: INVADATORII (VII) reluare.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"